ΕΤΟΣ Δ' — ΑΡΙΘΜΟΣ 218 **Τιμᾶται λεπτῶν 10** ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 26 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1887

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
9. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγούστου Μακέ : Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις *Χαρ. Ἀννίνου*, (συνέχεια). — *Fortunè Boisgobey* : ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μετάφρασις *Αἰσώπου*, (συνέχεια).— *Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου* : ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾶ 15.
Ἐν Ῥωσσίᾳ ῥούβλια 6.

Λήξαντος τὴν 31ην Ὀκτωβρίου τοῦ Γ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Δ' ἔτος παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομήν των, καθότι διακόπτεται ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἰς πάντα μὴ προπληρώσοντα.

ΔΩΡΕΙΤΑΙ

εἰς τοὺς κκ. Συνδρομητὰς τοὺς προπληρώνοντας τὴν ἐτησίαν συνδρομήν των, ὡς καὶ εἰς τοὺς νέους ἐγγραφησομένους :

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΒΑΛΑΒΑΝΗ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

κομψὸν τομίδιον περιέχον : τὴν *Εἰρήνην*, τὴν *Δύστηνον Γυναῖκα*, τὴν *Φωτεινήν*, τὸν *Λακωνισμόν*, τὰ *Στρογγυλὰ Λόγια*, *Μεθύσου Τέλος*, τὸν *Εὐτυχῆ Γάμον*, καὶ τὴν *Ζηλοτυπίαν*.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

ΚΑ'

Η ΝΥΞ ΤΩΝ ΓΑΜΩΝ ΤΟΥ ΔΕΒΩΤ

Ὁ Δεβὼτ ἔκπληκτος ἔσπευσεν ἐν τούτοις νὰ ὑπακούσῃ. Τὸ παράδοξον ἦθος τῆς συζύγου του ἐπάγωνεν ἐν αὐτῷ πᾶσαν ὁρμὴν μυθολογίας.

— Νὰ συνομιλήσωμεν ; ἠρώτησε δειλῶς· μὰ εἶνε ὥρα κατάλληλος αὐτή ;

Ἀλλὰ τὸ μειδίαμά του ἦτο τόσον βεβιασμένον, ὥστε ἡ Βιολέττα τὸ ἐξέλαβεν ὡς μορφασμόν.

— Κύριε, ἡ παροῦσα ὥρα εἶνε κατάλληλος δι' ἀνάπαυσιν, εἶπεν ἡ νεᾶνις δανειζομένη τὸ προοίμιον, οὗτινος εἶχεν ἀνάγκην ἐκ τῶν λόγων τοῦ συζύγου της. Ἡ σημερινὴ ἡμέρα σᾶς προὐξένησε πολλοὺς κόπους, ἡ συγκίνησις καταβάλλει καὶ τὸ γνωρίζω ἐγώ, ἥτις πρὸ δύο μηνῶν ζῶ εἰς διαρκεῖς συγκινήσεις· πρὸ δύο μάλιστα ἡμερῶν, ἀπὸ τῆς φρικτῆς συμφορᾶς ἥτις μοὶ συνέβη....

— Τί ὀχληρὸς πατήρ ! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Δεβώτ.

— Ἔχω ἀνάγκην λοιπὸν ἀναπαύσεως, καθὼς καὶ σεῖς.

— Ἀλλά... ἀπήντησεν ὁ σύζυγος μετὰ βλέμματος ἐκφραστικοῦ ἀπευθυνομένου πρὸς τὴν νυμφικὴν παστάδα, νομίζω ὅτι εἰς ἐκεῖνον τὸν κοιτῶνα....

— Εἶνε ἰδικός μου αὐτὸς ὁ κοιτών, εἶπεν εὐσταθῶς ἡ Βιολέττα.

— Εἶνε ὅμως ὀλίγον τι καὶ ἰδικός μου, παρετήρησεν ὁ Δεβὼτ ὀπωσοῦν δυσηρεστημένος.

— Ἂν ἀγαπᾶτε, ἠμπορεῖ νὰ εἶνε ἐξ ὁλοκλήρου ἰδικός σας, ἀπήντησεν ἡ νεᾶνις, χωρὶς νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν ἐλαχίστην ὀργήν. Τὸν προτιμᾶτε ; κρατήσατέ τον· μὴ στενοχωρηθῆτε, ἐγὼ θὰ ἐκλέξω τὸ πρῶτον τυχὸν δωμάτιον, ἐκ τῶν τριάκοντα τὰ ὁποῖα ἀπομένουν.

— Ὤ!... ἀνέκραξεν ὁ Δεβὼτ ταραχθείς.

— Ἐκλέξατε.

— Μὰ αὐτὸ καταντᾷ τυραννία, τῇ ἀληθείᾳ ! εἶπεν ὁ σύζυγος ἀποβάλλων εὐσυνειδήτως τὸ πρόσχημα τῆς ἀβροφροσύνης, δὲν πταίω ἐγὼ ἐπὶ τέλους ἂν ἔχασες τὸν πατέρα σου, διὰ νὰ μὲ τιμωρῇς τοιουτοτρόπως.

— Νομίζω ὅτι ἐγὼ ἐτιμωρήθην χειρότερα, εἶπεν ἡ Βιολέττα.

— Τέλος εἶνε τώρα τρεῖς μῆνες ὁποῦ μ' ἐνυμφεύθης, εἶπεν ὁ Δεβώτ.

— Εἶνε ἀληθές, εἶπε στενάζουσα ἡ Βιολέττα.

— Εἶχες τότε πλήρη γνῶσιν καὶ πλήρη συναίσθησιν τῆς πράξεώς σου.

— Εἶχα τὴν συναίσθησιν ὅτι ἔσωζα τὸν πατέρα μου.

— Λοιπὸν μοῦ λέγεις κατὰ πρόσωπον ὅτι μ' ἐνυμφεύθης μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ σώσῃς τὸν πατέρα σου.

— Δὲν θὰ σοῦ τὸ ἔλεγα, ἂν δὲν μ' ἐβίαζες.

— Μ' ἐνυμφεύθης λοιπὸν διὰ τὴν περιουσίαν μου ;

— Δι' αὐτὴν καὶ μόνον.

— Ἆ ! μὰ αὐτὸ εἶνε ὑβριστικόν !

— Ἐν τούτοις εἶνε ἀληθές.

— Πρέπει νὰ αἰσχύνεσαι δι' αὐτὰ ὁποῦ μοῦ λέγεις.

— Ἀπεναντίας ἐπαίρομαι· ἔκαμα μίαν καλὴν πρᾶξιν.

— Θὰ ἔμενες ἀνύπανδρος ἂν ἤθελε ζήσει ὁ πατήρ σου.

— Θὰ ἔμενα ἐλευθέρα, ὦ, ναί !

— Τόσον φιλοχρήματος ! . . μία τόσον ὡραία γυναῖκα !

— Εἶμαι τόσον ὀλίγον φιλοχρήματος, ὥστε θὰ σοῦ κάμω μίαν πρότασιν.

— Κάτι τερατῶδες θὰ μοῦ προτείνεις, στοιχηματίζω.

— Ἀπεναντίας, κάτι τι ἁπλούστατον· εἴμεθα πολὺ ὀλίγον νυμφευμένοι, δὲν εἶνε ἀληθές ;

— Πάρα πολὺ ὀλίγον.

— Λοιπὸν ἂς ξενυμφευθῶμεν μιᾷ καὶ καλῇ. Θὰ χάσῃς μίαν σύζυγον δύστροπον, φιλοχρήματον καὶ θὰ κερδήσῃς τριάκοντα χιλιάδας λίβρας, τὰς ὁποίας θὰ σοῦ στοιχίζω τὸν χρόνον.

Ὁ Δεβὼτ ἤνοιξεν ὑπερμέτρως τοὺς ἐκθάμβους ὀφθαλμούς του καὶ ὠρθώθη.

— Θὰ μοῦ στοιχίζῃς τριάκοντα χιλιάδας λίβρας ! . . σύ, ἥτις δὲν ἐξώδευες οὔτε χιλίας διακοσίας ; . .

— Εἶπα τριάκοντα χιλιάδας διότι τώρα ἀκόμη εἶσαι εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ σχηματισμοῦ τῆς περιουσίας σου. Μετὰ ἓξ μῆνας θὰ θέλω ἑκατὸν χιλιάδας. Βλέπεις ὅτι εἶμαι εἰλικρινής.

— Τριάκοντα χιλιάδας, ἂς εἶνε ! ἑκατὸν χιλιάδας ἐν ἀνάγκῃ, ἓν ἑκατομμύριον ! εἶπεν ὁ Δεβὼτ πειραχθείς· ἀλλὰ πρέπει νὰ μ' ἀγαπᾷς.

— Αὐτὸ δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἡμᾶς· μὲ τὰ ἑκατομμύριά σου δὲν δύνασαι ν' ἀγοράσῃς τοιοῦτο ἐμπόρευμα, οὐδὲ δύναμαι ἐγὼ νὰ πωλήσω ὅ,τι δὲν ἔχω.

— Ὤ ! μὰ ὑπερβαίνεις τὰ ὅρια ! ἀνέκραξεν ὁ Δεβὼτ καθήμενος ἐπὶ τοῦ λαμπροῦ νυκτικοῦ σκούφου, ὃν εἶχεν ἀφήσει ἐπὶ τῆς ἕδρας καὶ κατασυντρίβων αὐτόν, εἶμαι σύζυγός σου ἐπὶ τέλους καὶ μοῦ ἀνήκεις.

— Σύμφωνοι εἴμεθα, ἀπήντησεν ἡ Βιολέττα· μάλιστα, σοῦ ἀνήκω, τί ἄλλο ἀπαιτεῖς ἀκόμη ;

Ὁ Δεβὼτ ἐξήφθη.

— Ἔχω τὸ δικαίωμα ν' ἀγαπῶμαι ! εἶπεν.

— Πρόσεξε μὴ γίνῃς μισητός.

— Καὶ τί διακινδυνεύω μὲ αὐτό ;

Ἡ Βιολέττα προσέβλεψε τὸν ἀπερίσκεπτον μὲ βλέμμα, τὸ ὁποῖον τὸν ἔκαμε νὰ φρικιάσῃ· ἀλλ' αὐτὸς ἦτο ὀργίλος, σκαιὸς ὅταν ἐπρόκειτο περὶ τῆς φιλαυτίας του ἢ τῆς ἰδιοτροπίας του.

— Θὰ μὲ βασανίσῃς εἶπεν· ἀλλὰ κ' ἐγὼ θὰ σὲ κάμω νὰ μαρτυρήσῃς.

— Καλά· τὸ δέχομαι, ἀπήντησεν ἡ Βιολέττα.

— Θὰ σὲ φυλακίσω ἐδῶ μέσα.

— Μπᾶ ! καὶ δὲν ὑπάρχουν παράθυρα ;

— Θ' ἀναφερθῶ εἰς τὴν δικαιοσύνην.

—Κύτταξέ με ἂν ἔχω εὔμορφα μάτια...

— Θὰ ὑπάρχῃ ἀναμεταξύ μας πόλεμος θανάσιμος.

— Θὰ παραμελήσῃς τὰς ὑποθέσεις σου, θὰ καταστραφῇς καὶ ἐγώ, ἤτις δὲν θὰ ἔχω ἄλλο νὰ σκεφθῶ παρὰ τὸν πόλεμον, θὰ σὲ νικήσω.

Ὁ Δεβὼτ ἔτυψε τὸ ἔδαφος διὰ τοῦ ποδός.

— Πολὺ καλά ! θὰ ἰδοῦμεν· καὶ διὰ ν' ἀρχίσωμεν, στέκω ἐδῶ·

— Διατί ;

— Διὰ νὰ σὲ δυσαρεστήσω.

— Τί ὡραῖον *ρόλον* ὁποῦ δέχεσαι !.. νὰ γνωρίζῃς ὅτι δυσαρεστεῖς διὰ τῆς παρουσίας σου μίαν γυναῖκα καὶ νὰ παραδέχεσαι αὐτὸ τὸ πρᾶγμα !.. εἶνε ἐξευτελιστικόν.

— Θὰ εἶνε πολὺ περισσότερον ἐξευτελιστικόν, εἶπεν ὁ ἀνόητος, νὰ ἰδοῦν ὅλοι μου οἱ ὑπηρέται ὅτι ἐκοιμήθης εἰς ἕνα δωμάτιον σὺ καὶ εἰς ἄλλο ἐγώ, τὴν πρώτην νύκτα τοῦ γάμου μας.

— Αὐτὸ εἶνε μόνον ; ἀνέκραξεν ἡ Βιολέττα ἀγέρωχος, διότι ἔκαμνε τὴν φιλαυτίαν του νὰ συνθηκολογῇ· τίποτε δὲν θὰ κερδήσῃς ἀπ' αὐτό, διότι αὔριον θὰ διηγηθῶ εἰς ὅλον τὸν κόσμον τὴν συμπεριφοράν σου καὶ τὴν ἄμυναν μου· ὑπάρχει ἐδῶ ὁ ἀνάδοχός σου, ἀξιοσέβαστος ἐκκλησιαστικός, ὑπάρχουν εὐπατρίδαι, πολὺ καλὰ ἀνατεθραμμένοι καὶ εὐγενεῖς ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι σὲ ἔσωσαν ἀπὸ τὴν ἀγχόνην καὶ αὐτοὶ θὰ κρίνουν.

Ὁ Δεβὼτ ἐπτοήθη.

— Τέλος πάντων τί θέλεις ; εἶπεν.

— Τίποτε, τίποτε, μεῖνε.

— Ἀλλὰ τέλος πάντων ;

— Ἂς τ' ἀφήσωμεν, σοῦ λέγω.

— Ἂς ἰδωμεν. Εἰπέ μου τί ἐπιθυμεῖς; προσπάθησε νὰ μοῦ ἐκθέσῃς δικαιολογίας ἀξίας ἐκτιμήσεως· θὰ σκεφθῶ ἐγὼ καὶ ἐν καιρῷ τῷ δέοντι θ' ἀποφασίσω.

Ἡ Βιολέττα ὕψωσε τοὺς ὤμους καὶ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὡς νὰ μὴ ἠδύνατο ν' ἀνθέξῃ ἀπὸ τὸν ὕπνον.

Ὁ Δεβὼτ ἀνυπομονῶν καὶ ἀπόφασιν ἔχων νὰ συνθηκολογήσῃ ἐπὶ τῇ πρώτῃ εὐλόγῳ ἀφορμῇ ἀνέκραξεν :

— Ὁμίλησε ἐπὶ τέλους, δι' ὄνομα Θεοῦ, κυρία ! τί θέλεις ;

— Νὰ κοιμηθῶ.

— Ὥρα καλή ! Αὐτὸ θὰ εἰπῇ ὁμιλία, εἶπεν ὁ Δεβὼτ δάκνων τὰ χείλη· ἐξηγήσου λοιπόν· δὲν εἶμαι κανένας τύραννος· τί διάβολον ! Θέλεις νὰ κοιμηθῇς ; αὐτὸ εἶνε φυσικώτατον πρᾶγμα· κοιμήσου, ἡ νύξ, λέγουν, ὅτι ἐμπνέει καλοὺς συλλογισμούς· αὔριον εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ ἰδιοτροπία σου θὰ περάσῃ· μοῦ τὸ ὑπόσχεσαι αὐτὸ τοὐλάχιστον ;

— Κύριε, δὲν δέχομαι ὅρους.

— Ὄχι, Βιολέττα μου, ὄχι.

— Μὴ μὲ ἀποκαλῇς Βιολέτταν.

— Ὅπως θέλεις, γυναικούλα μου.

— Κατάργησε τὸ «γυναικούλα μου».

— Ἀ ! ἀνέκραξεν ὁ Δεβὼτ ἔξαλλος ἐκ τῆς ὀργῆς, διότι ὑπῆρξεν ἐπὶ τοσοῦτον προσηνής, πρέπει δὲ νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι δὲν εἶχεν ὅλως διόλου ἄδικον· ἀλλ' εἶχεν ἄδικον κατὰ τοῦτο, ὅτι δὲν ἀνεχαίτισε τὴν ὀργήν του, διότι αὐτὸ ἀκριβῶς ἐπερίμενεν ἡ Βιολέττα ὅπως δικαιολογήσῃ τὴν ἰδικήν της· εἶχεν ἄδικον κατὰ τοῦτο, ὅτι ἐδικαίωσε τὴν σύζυγόν του.

Μὲ τὴν χονδρὰν κεφαλήν, τὴν κεχωσμένην ἐπὶ τῶν ὤμων του, ἐρυθρὰν ἐκ τῆς ὀργῆς, κοχλάζων ὅλος, ἥρπασεν ἓν τῶν ἐπὶ τῆς ἑστίας τεθειμένων φώτων, ἀνέσυρεν ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ του βραχίονος τὰ κράσπεδα τοῦ συρομένου κατὰ γῆς κοιτωνίτου του, ἔχωσε τὸν πολυτελῆ σκοῦφόν του μέχρις ὀφρύων καὶ ἀπεσύρθη μετὰ μεγαλοπρεποῦς καὶ θεατρικοῦ κινήματος.

— Ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε σκυλί ! εἶπε τραυλίζων, ἐνῷ ἤνοιγε δι' ἑνὸς λακτίσματος τὴν θύραν, ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἄνθρωπος· νὰ τὸ ἐνθυμηθῇς αὐτό, κυρία.

— Ὁ χυδαῖος δὲν εἶνε ἄνθρωπος, ἀπήντησεν ἡ Βιολέττα χαίρουσα, διότι ἔβλεπεν αὐτὸν ὑπὸ τοσοῦτον ἀγενῆ ὄψιν, ἀφοῦ εἶχε τόσον ὑποφέρει ἐκ τῶν εὐγενῶν αὐτοῦ περιποιήσεων.

— Θὰ μετανοήσῃς αὔριον, κυρία, ὑπέλαβεν ὁ Δεβὼτ αἰσχυνόμενος διὰ τὴν παραφοράν του, καὶ τότε... θὰ ἰδοῦμεν !

— Τότε θ' *ἀποφασίσῃς* ; εἶπεν ἡ σύζυγός του μετὰ χλευαστικοῦ ἤθους.

— Θὰ μάθω τὴν αἰτίαν τῆς παραδόξου διαγωγῆς σου, ἐξηκολούθησεν ὁ Δεβὼτ καὶ θὰ λάβω τὰ μέτρα μου.

— Ἐν *καιρῷ τῷ δέοντι*, ἀπήντησεν ἡ Βιολέττα.

— Χαίρετε, κυρία· ἀφοῦ ἐννοῇς νὰ μὲ ὠθήσῃς εἰς τὸ ἔπακρον, δὲν ἐγγυῶμαι περὶ τοῦ ἑαυτοῦ μου ἂν μείνω ἐδῶ περισσότερον. Χαίρετε, κυρία· ἔχομεν τώρα μαζὶ ἕνα λογαριασμόν, ὁ ὁποῖος θὰ ἐξοφληθῇ βραδύτερον.

— Νὰ μοῦ *παρουσιάσετε τὸν λογαριασμόν σας*, ἀπήντησεν ἡ ἀμείλικτος γυνή, τῆς ὁποίας ὁ νευρικὸς γέλως ἀπέκτα ἤχους σχεδὸν τρομακτικούς.

Ὁ Δεβὼτ συνῃσθάνθη μὲ ὅλην τὴν ὀργήν του ὅτι φρόνιμον ἦτο νὰ ὑποχωρήσῃ. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς συζύγου του καθίσταντο φλογεροί· τὸ σῶμά της ἔτρεμεν ὡσεὶ πυρέσσον· πᾶσα στιγμὴ τῆς ἐπὶ πλέον παρουσίας του προσέθετε καὶ ἓν ἔτος μίσους εἰς τὸν λογαριασμὸν ἐκεῖνον, δι' οὗ ἔσχε τὴν ἀφροσύνην νὰ τὴν ἀπειλήσῃ.

Ἀλλὰ δὲν ἤθελε ν' ἀπέλθῃ πρὶν ρίψῃ τὴν τελευταίαν αὐτοῦ βολὴν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. Ἀφῆκε διέξοδον εἰς τὴν χολὴν τὴν συσσωρευθεῖσαν εἰς τὴν καρδίαν του. Μετὰ τὰς ἐπιπλήξεις προέβη εἰς ὕβρεις.

— Ἂν ποτε, εἶπε, μὲ κάμῃς νὰ ἐξοδεύσω τριάντα χιλιάδας λίβρας τὸ ἔτος, πρέπει νὰ μοῦ ζητήσῃς τριάντα χιλιάδας φορὰς συγγνώμην. Μία νέα χωρὶς προῖκα δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ εἶνε αὐθάδης. Θὰ σὲ καθυποτάξω διὰ τῆς πείνης· εἰς τὴν οἰκογένειάν σου, κορίτσι μου, ἐψοφοῦσατε τῆς πείνας.

— Αὐτὸ θὰ μοῦ προξενήσῃ εὐχαρίστησιν, κύριε, ἀπήντησεν ἡ Βιολέττα. Ὅταν μὲ ἰδῇ ν' ἀποθνήσκω τῆς πείνης εἰς τὴν οἰκίαν σου ὁ κόσμος, δὲν θ' ἀποφασίσῃ πλέον νὰ μὲ κρεμάσῃ καὶ ἐμὲ δίπλα σου, ὅπως ἤθελαν νὰ κάμουν σήμερα μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι σὲ βοηθῶ νὰ κλέπτῃς τὰς προμηθείας τοῦ βασιλέως.

Ἡ ἀπάντησις αὕτη ἀφώπλισεν ἐντελῶς τὸν Δεβώτ, τρώσασα αὐτὸν εἰς τὰ καίρια. Ἡττημένος, δυσχεραίνων ἐξῆλθε διὰ τῆς θύρας καὶ ἀπεσύρθη, ὄχι τόσον ἠρεθισμένος κατὰ τῆς συζύγου του, ὅσον πεφοβισμένος ἐκ τῶν ἐπικινδύνων ἐκείνων λόγων, τοὺς ὁποίους ὦτα κακοβούλου τινὸς ἠδύναντο ν' ἀκούσωσιν.

Ἠκούσθη κλείων διὰ διπλῆς στροφῆς κλειδὸς τὴν θύραν καὶ τρέχων εἰς τὸν διάδρομον μὲ τὸν θροῦν ἐκεῖνον τὸν ἰδιάζοντα τῶν πτηνῶν, τὰ ὁποῖα φεύγουν ἐπτοημένα καὶ ἐν σπουδῇ.

Ἡ Βιολέττα, ἀπομείνασα κυρία τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ἔκλεισε καὶ αὐτὴ τὴν θύραν σύρασα θορυβωδῶς τὸν σιδηροῦν μοχλόν.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ κιθάρα συνῴδευε διὰ καταλλήλων ἁρμονιῶν ὅλην ἐκείνην τὴν ἀναστάτωσιν, ἣν ἐμάντευε κάτωθεν ὁ Βελαὶρ διὰ τῆς ἀλλεπαλλήλου διαλλαγῆς τῆς σκιᾶς καὶ τοῦ φωτός. Ἐξετέλεσε μουσικὸν τεμάχιον τοῦ Λούλλη ἐπὶ τῶν ἑξῆς στίχων :

Σκιαί, ποῦ ταξειδεύετε εἰς τὴν Ἀχερουσίαν
Τὰς θλίψεις σας εἴπατε,
Ἢ ἄφετε στὴν λέμβον σας, ὦ σκοτεινοί ἐρέται,
Μαζὶ μὲ σᾶς νὰ πλανηθῶ εἰς νύκτα αἰωνίαν.

Τὸ τεμάχιον αὐτὸ ἦτο πομπῶδες, θορυβῶδες, ἀτελεύτητον, ὡς ἡ νύξ, ἣν ἀνέφερον οἱ στίχοι. Ὁ Βελαὶρ ἐξετέλεσεν αὐτὸ ἐπιτυχῶς μεθ' ὅλης τῆς τέχνης· ὁ συνάδελφος αὐτοῦ Ἀμφίων ἀνήγειρεν οἰκίας κρούων τὴν λύραν του· νῦν ὅμως ἐπρόκειτο νὰ καταρρίψῃ διὰ τῶν ἤχων τῆς κιθάρας του τὰ τείχη, ἅτινα ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ δὲν ἤθελε καταρρίψει εὐκόλως διὰ τῶν σαλπίγγων.

Ὁ κιθαρῳδὸς ἔκρουσε τὸ ὄργανόν του μὲ τόσην φρενιτιώδη περιπάθειαν, ὥστε τὸ θαῦμα τοῦ Ἰησοῦ ἐπανελήφθη.

Ἀλλ' ἐπειδὴ σήμερον ὑπάρχουσι πολλοὶ δύσπιστοι, μὴ παραδεχόμενοι τὰ θαύματα, οἱ ἀναγνῶσται ἡμῶν θὰ μᾶς ὀφεί-

λουσι χάριτας, πιστεύομεν, ἂν παράσχωμεν εἰς αὐτοὺς τινὰς ἐξηγήσεις.

Βεβαίως δὲν ἐλησμόνησαν τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Λαγκομπὲρζ εἰς τὴν θύραν τῆς αἰθούσης, ἐν ᾗ τόσα διάφορα πάθη συνεκυκῶντο τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ὁ Δεβὼτ παρουσίαζε τὴν νεαρὰν σύζυγόν του πρὸς τοὺς σωτῆράς του.

Ἐπὶ τῇ ἀπροσδοκήτῳ θέᾳ τοῦ μουσικοῦ ὁ φιλέκδικος Λαγκομπὲρζ εἶδε πραγματοποιούμενον ἄνευ ἀναβολῆς ἓν ὄνειρον ἐκδικήσεως, τὸ ὁποῖον τοσάκις ἐσκέφθη ἀφ' ἧς ἐτραυματίσθη. Ἡ καλή του τύχη ἔφερε πρὸς αὐτὸν τὸν ἐχθρόν του τὸν θανάσιμον, πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ ὁποίου προθύμως ἔστεργε νὰ περιπλανηθῇ ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸν ἄλλον πόλον. Νὰ ἐκδικηθῇ χωρὶς νὰ περιπλανηθῇ! οἵα τύχη!

Οἵα τύχη πρὸ πάντων δι' ἕνα ταλαίπωρον ἠκρωτηριασμένον, δι' ἓν σῶμα ἄψυχον σχεδόν, δι' ἕνα βραχίονα μὴ δυνάμενον καὶ μὴ θέλοντα πλέον νὰ χειρισθῇ τὸ ξίφος! Διότι ὀφείλομεν νὰ εἴπωμεν ὅτι ὁ ξιφομάχος ἐκεῖνος ὁ τόσον πεπειραμένος εἰς τὸ ἔργον του ἐφοβεῖτο μήπως κατέστη πλέον ἀνίκανος εἰς τὸ ἐπάγγελμά του, ἀφοῦ εἰς τῶν μαθητῶν του, ὁ ἀπειρότερος, τὸν εἶχε καταβάλει. Ὁ Λαγκομπὲρζ ἦτο ἀνδρεῖος τότε μόνον, ὅτε ἦτο βέβαιος περὶ τῆς ὑπεροχῆς του· ἀφοῦ δὲ οἱ διαξιφισμοί του εἶχον ἀποτύχει, ὁ ξιφομάχος ἐφρικία ἐπὶ τῇ ἁπλῇ θέᾳ τῆς λαβῆς τοῦ μακροῦ του ξίφους.

Καὶ ἐν τούτοις διὰ τοῦ ξίφους ἐκείνου ἐκέρδιζε τὸν ἐπιούσιον. Ὁ Λουβοὰ εἶχε μισθώσει αὐτὸν χάριν τοῦ ξίφους του ἀκριβῶς. Ὁ Λαγκομπὲρζ δὲν ἠπατᾶτο ὡς πρὸς τὴν διπλωματικήν του ἀξίαν. Ἐγίνωσκε καλῶς ὅτι ἐπιφορτίζων αὐτὸν νὰ κατασκοπεύῃ τὸν πρίγκιπα τῆς Ὀράνζης Γουλιέλμον, τὸν βασιλέα τῆς Ἀγγλίας, ὁ κύριος Λουβοὰ ἐσκόπει κυρίως νὰ τὸν χρησιμοποιήσῃ ὅπως ἀποκαθάρῃ τὴν Ὁλλανδίαν καὶ τὴν Ἀγγλίαν ἀπὸ τῶν προσφύγων ἐκείνων ἐφημεριδογράφων, ἀπὸ τῶν δυσηρεστημένων ἐκείνων ἀρνησιθρήσκων, οἵτινες θὰ κατελάλουν καὶ θὰ ἐδημοσίευον ἐν Ἀμεστελοδάμῳ καὶ ἐν Λονδίνῳ πᾶν ὅ,τι ἐφρόνουν περὶ τοῦ Μιχαὴλ Λουβοὰ καὶ τοῦ....

Ὁ Λαγκομπὲρζ ἀπελάμβανεν ἀξιόλογον μισθόν, ὃν ὅμως ἐδαπάνα ὁ ἀλιτήριος διὰ τὰ δύο κυριεύοντα αὐτὸν πάθη τῆς γαστριμαργίας καὶ τοῦ παιγνιδίου. Τὸν μισθὸν τοῦτον ἆρά γε δὲν ἔμελλε τώρα νὰ χάσῃ, ἀφοῦ ὁ πεπειραμένος ἐκεῖνος ξιφομάχος ἀφέθη ν' ἀφοπλισθῇ καὶ νὰ τραυματισθῇ ὑφ' ἑνὸς παιδίου ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Λουβοὰ καὶ ἑνῷ ἐκράτει εἰς χεῖράς του τὸ ξίφος τοῦ Λουβοά. Πῶς ἦτο δυνατὸν νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ὁ χαλκῆν τὴν καρδίαν ἔχων ὑπουργός, ἐφ' ἧς ἐχαράσσετο ἀνεξιτήλως πᾶσα ὕβρις καὶ πᾶν ἀδίκημα ἤθελε λησμονήσει ποτὲ ὅτι ἐξ αἰτίας τοῦ Λαγκομπὲρζ τὸ σπουδαιότατον αὐτοῦ μυστικὸν θὰ περιήρχετο εἰς γνῶσιν τῶν ἄλλων, μεταδιδόμενον ἀπὸ τοῦ Βελαὶρ εἰς τὸν Λαβερνῆ, πῶς θὰ ἐλησμόνει τὴν ἀπαγωγὴν τῆς Ἀντωνιέττας; διότι ὁ Λαγκομπὲρζ ἠγνόει τὸ αὐθαίρετον ἐπιχείρημα, τὸ ἔγκλημα τοῦ Λουβοά, δι' οὗ ἐγένετο καὶ αὖθις κύριος τῆς δεσποινίδος Δεσαβιὲρ εἰς τὸν πύργον Λαβερνῆ.

Αὐτὸ τὸ σφάλμα τὸ ἀνεπανόρθωτον ὁ Λαγκομπὲρζ ἐπόθει νὰ ἐξαλείψῃ. Ὁ ξιφομάχος ἐδίψα ἱκανοποίησιν. Ὁ Βελαὶρ εὑρίσκετο πλησίον του ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην. Ὁ Βελαὶρ ἀνύποπτος καὶ ἀνυπεράσπιστος προσεφέρετο ὁλοκαύτωμα εἰς τὴν μνησικακίαν τοῦ ξιφομάχου καὶ εἰς τὰ παραβλαφθέντα συμφέροντα τοῦ ὑπουργοῦ. Ἦτο ἡ περίστασις κατάλληλος ὅπως τιμωρηθῇ. Ἀλλὰ διὰ τίνων μέσων; Ὁ Βελαὶρ ρωμαλέος, ἐγρηγορώς, ὡπλισμένος, ἐνθαρρυνόμενος ἐκ τῆς παρουσίας τοῦ Λαβερνῆ δὲν ἦτο λεία εὔκολος. Ὁ Λαγκομπὲρζ ἐγίνωσκεν ὅτι δὲν τὸν εἶχον ἀναγνωρίσει· ἀλλ' ἐπὶ πόσον καιρὸν ἀκόμη θὰ ἔμενεν ἀπαρατήρητος;

Ὁ Δεβὼτ ἆρά γε ὅστις δὲν ἐγίνωσκε τίποτε ἐκ τῶν συμβάντων, δὲν ἔμελλε νὰ τὸν προδώσῃ ἐν πάσῃ ἀθωότητι; ὁ ἐπιστάτης δὲν θὰ ἔκαμνε λόγον εἴτε εἰς τὸν Βελαίρ, εἴτε εἰς τὸν Γεράρδον, εἴτε εἰς τὸν Ἰασπῖνον περὶ ἑνὸς τραυματίου λεγομένου Λαγκομπέρζ, ἐκεῖ διαμένοντος, τοῦ ὁποίου ἡ κατάστασις ἀπῄτει κάποιαν προσοχὴν ἐκ μέρους τῶν φιλοξενουμένων; Τί θὰ ἔκαμνον δὲ ὁ Βελαὶρ καὶ ὁ Γεράρδος ἀκούοντες τὸ ὄνομά του; θὰ προσήρχοντο ὅπως ἀποτελειώσωσι τὸν ἐχθρόν των ἢ γενναιότεροι θὰ ἠρκοῦντο νὰ περιπαίξωσιν αὐτὸν καὶ νὰ φύγωσιν, ἀποστεροῦντες αὐτὸν πάσης ἐλπίδος ἐκδικήσεως;

Οἱ θλιβεροὶ οὗτοι συλλογισμοὶ ἀπησχόλουν τὸ πνεῦμα τοῦ ξιφομάχου ἐντὸς τῆς μεγάλης αἰθούσης, ὅπου ἐκ φόβου ἔμενεν ἔγκλειστος. Εἶχε κλείσει τὴν θύραν διὰ τοῦ βαρέος σιδηροῦ μοχλοῦ ἐκπληττόμενος καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος πῶς εὕρισκε τόσην δύναμιν μὲ ὅλην τὴν ἀσθένειάν του νὰ ἐκτελέσῃ τὸ προφυλακτικὸν ἐκεῖνο μέτρον.

— Ἐν περιπτώσει καθ' ἣν, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, ὁ Βελαὶρ καὶ ὁ Γεράρδος ἔλθουν νὰ κτυπήσουν εἰς τὴν θύραν, θὰ πηδήσω ἀπὸ τὸ παράθυρον, τὸ ὁποῖον δὲν εἶνε πολὺ ὑψηλόν. Πιθανὸν νὰ σπάσω τὰ κόκκαλά μου, εἰς τὰ ὁποῖα ἐξηράνθη ὁ μυελός, ἀλλὰ τέλος πάντων θὰ δοκιμάσω.

Ἂν ἡ νὺξ ἤθελε παρέλθει ἄνευ ἀπευκταίου, ὁ Λαγκομπὲρζ ἐσκόπει νὰ μεταβῇ καὶ ν' ἀποσπάσῃ τὸν Δεβὼτ ἀπὸ τὴν συζυγικήν του εὐδαιμονίαν καὶ ν' ἀποκαλύψῃ πρὸς αὐτὸν τὸν ἔρωτα τοῦ Βελαὶρ πρὸς τὴν Βιολέττα, τὴν ζέσιν μεθ' ἧς πρὸ ἓξ μηνῶν ὁ μουσικὸς ἐμάνθανε τὴν ζιφασκίαν ὅπως ἐξοντώσῃ τὸν ἀντεραστήν του. Ὁ Δεβὼτ ἔντρομος, διότι περιέθαλπεν εἰς τὴν οἰκίαν του τοιοῦτον ὄφιν ἀπατεῶνα, ἀναμφιβόλως θὰ ἠυχαρίστει τὸν Λαγκομπὲρζ θ' ἀπέκρυπτε τὴν ἐν Οὐδὰρδ παρουσίαν του καὶ θὰ συνεμάχει μετ' αὐτοῦ, ὅπως καταβάλωσι τὸν κοινὸν ἐχθρόν. Ἡ δὲ μάχη τοῦ προμηθευτοῦ καὶ τοῦ ξιφομάχου κατὰ τοῦ μουσικοῦ θὰ περιωρίζετο εἰς μίαν ἐπιτυχῆ βολὴν τουφεκίου ριφθείσης κατὰ λάθος ἐντὸς τοῦ δάσους, ἐν ὥρᾳ κυνηγίου. Ὁ Λαγκομπὲρζ καὶ ὁ Δεβὼτ θὰ ἐκοιμῶντο εἰς τὸ ἑξῆς ἥσυχοι καὶ ὁ Λαβερνῆ οὐδὲν ἠδύνατο νὰ εἴπῃ, ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ὁ Λαβερνῆ θὰ ἔζη καὶ ὅτι τὸ τουφέκιον δὲν θὰ περιεῖχε δύο σφαίρας, ὡς ἐκ τοῦ ὁποίου θὰ συνηνοῦντο εἰς τὸν αὐτὸν τάφον ὁ Ὀρέστης καὶ ὁ Πυλάδης, πρὸς ἄκραν εὐχαρίστησιν τοῦ κυρίου Λουβοά.

Ὁ καλὸς Λαγκομπὲρζ εἴς τινας περιστάσεις δὲν ἐστερεῖτο φαντασίας. Καὶ ὑπεδήλουν μὲν πάντα ταῦτα ὅτι κατείχετο ἐν μέρει ὑπὸ ἐφιάλτου, ἀλλὰ δὲν πρέπει τις ν' ἀπαιτῇ περισσότερα παρ' ἀνθρώπου, ὅστις διέμενε νῆστις πρὸ τόσου καιροῦ.

Δυστυχῶς, πρὸς παρεμπόδισιν τοῦ σχεδίου τούτου, ὁ Βελαὶρ ἦλθε νὰ κρούσῃ τὴν κιθάραν του ἀκριβῶς ὑπὸ τὸ παράθυρον, δι' οὗ ἐσκόπει νὰ δραπετεύσῃ ὁ Λαγκομπὲρζ ἐν περιπτώσει ἐπιθέσεως ἀπὸ τῆς θύρας.

Δύσκολον εἶνε νὰ περιγράψωμεν τὸ θάμβος, ὅπερ κατέλαβε τὸν ξιφομάχον, ὅτε ἤκουσεν, εἰς ἀπόστασιν πέντε ποδῶν ἀπ' αὐτοῦ, ὑπὸ τὸ παράθυρον, τὸ προανάκρουσμα καὶ τοὺς λαρυγγισμοὺς τοῦ ἐχθροῦ του.

Τὸ πρῶτον αἴσθημά του ὑπῆρξε τρόμος δεινός. Ὁ φαῦλος ἐκεῖνος ἦτο, ἀναλόγως πρὸς τὰς περιστάσεις, ὁτὲ μὲν πάνθηρ, ὁτὲ δὲ λαγῴος. Ἀντὶ νὰ συλλογισθῇ ὅτι ὁ Βελαὶρ ἐρώμενος τῆς Βιολέττας ἤρχετο νὰ ἐκφέρῃ ὑπὸ τὰ παράθυρα τῆς ἀπίστου ἐρωμένης του τοὺς στεναγμοὺς ὀδυνηροῦ μαρτυρίου, ὁ Λαγκομπὲρζ ἐφαντάσθη ὅτι οἱ δύο φίλοι του εἶχον ἀνακαλύψει ὅτι ὁ μὲν εἰς ἐξ αὐτῶν ἐτοποθετήθη παρὰ τὴν θύραν, ὁ δ' ἕτερος ὑπὸ τὸ παράθυρον καὶ ὅτι τὸ ᾆσμα τοῦ Βελαὶρ ἦτο ἐκδήλωσις ἀγρίας χαρᾶς, ὅπως πράττουν οἱ Καννίβαλοι, ὅταν ἔχωσι δεδεμένον εἰς τὸν πάσσαλον τὸν ἐχθρόν, τὸν ὁποῖον μέλλουσι νὰ καταβροχθίσωσιν.

Ἀλλ' ὁ Λαγκομπὲρζ ἐσυλλογίσθη μετ' ὀλίγον ὅτι δὲν εἶχεν ἀκούσει ἐπανερχόμενον τὸν κύριον Λαβερνῆ. Τοῦ φόβου παρερχομένου, διεσκεδάσθη ἡ ὁμίχλη τοῦ λογικοῦ του καὶ ἐνεθυμήθη τί πραγματικῶς συνέβαινεν. Ὁ Βελαὶρ ἀποκατέστη πάλιν δι' αὐτὸν ὁ ἀπηλπισμένος ἐραστής· ἀκούσας δὲ τὰ βήματα τοῦ Δεβώτ, κροτοῦντα ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς του, ὁ Λαγκομπὲρζ ἐνόησε πληρέστατα πῶς εἶχεν ἡ κατάστασις.

Ἔκτοτε αἱ ἰδέαι του ἔλαβον ἄλλον ροῦν· δὲν ἀνησύχει πλέον διὰ τὸν ἑαυτόν του· ἦτο κατάλληλος ἡ στιγμὴ νὰ φροντίσῃ διὰ τὴν ἐκδίκησιν. Καλλίτερα νὰ ἔχῃ εἰς τὰς χεῖράς του τὸν ἐχθρόν του παρὰ νὰ τρέχῃ νὰ τὸν ζητῇ.

— Βεβαίως, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Λαγκομπέρζ, μία τουφεκιὰ κατὰ λάθος εἰς τὸ κυνῆγι εἶνε ἐξαίρετον μέσον, ἀλλὰ τὸ τουφέκι καμμία φορὰ ἀποτυγχάνει, ἑνῷ τὸ σπαθὶ ἢ τὸ μαχαῖρι οὐδέποτε. Ὁ Βελαὶρ εὑρίσκεται ὑποκάτω ἀπὸ τὸ παράθυρόν μου, κάμνει πολὺν θόρυβον μὲ τὴν διαβολευμένην κιθάραν του καὶ δὲν θ' ἀκούσῃ ἂν ἀνοίξω σιγὰ τὸ παράθυρον, λαμβάνω μὲ τὰ δύο χέρια τὸ ξίφος τοῦ κυ-

ρίου Λουβοὰ καὶ τὸ ἐμπήγω ὡς παλοῦκι, καθέτως μέσα εἰς τὸ κρανίον τοῦ τραγουδιστοῦ. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐξοφλοῦμεν καὶ τὰ τραγούδια παύουν.

Καταθελχθεὶς ἐκ τοῦ εὐφυεστάτου ἐκείνου σχεδίου ὁ Λαγκομπὲρζ ἔσπευσε νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἐπιτυχῆ αὐτοῦ ἐκτέλεσιν. Ἡ χαρὰ ἣν ἠσθάνετο ἐπὶ τῇ προσεχεῖ ἐκδικήσει τὸν καθίστα εὐκίνητον ὡς πρίν. Ἄλλως τε δὲν ἐχρειάζετο εἰμὴ ἐπ' ὀλίγας στιγμὰς νὰ κατατρίψῃ τὰς δυνάμεις του, μετὰ τὸν φόνον τοῦ Βελαίρ, θὰ εἶχε καιρὸν ν' ἀναπαυθῇ.

Ἰδοὺ λοιπὸν αὐτὸς ὀξύνων τὴν αἰχμὴν τοῦ ξίφους, σύρων τὸν μοχλὸν καὶ διανοίγων τὰ φύλλα τοῦ παραθύρου, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ μουσικὸς ἐξετέλει ἠχηροτάτους τινὰς τόνους.

Ὁ Βελαὶρ ἐκάθητο εἰς τὸ ἐδώλιον μὲ τὴν κεφαλὴν ἀσκεπῆ. Τὸ ξῖφος εἶχε μῆκος τριῶν ποδῶν, ὁ δὲ βραχίων τοῦ Λαγκομπὲρζ δύο, ἦτο πλέον ἢ ἀρκετὸν ὅπως ἡ αἰχμὴ τοῦ ξίφους ἐμπηχθῇ κατὰ ἓξ δακτύλους καὶ σίδηρος ἐντὸς κρανίου φθάνει καὶ παραφθάνει δι'ἕνα ἄνθρωπον.

Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Λαγκομπὲρζ ἔκυπτε διὰ νὰ καταφέρῃ καλῶς τὸ κτύπημα καὶ ἐμέτρει τὴν ἀπόστασιν, ἠσθάνθη τρέμοντα ὑπ' αὐτὸν τὸν ὀγκώδη λίθον τὸν ἀποτελοῦντα τὸν θριγκὸν τοῦ παραθύρου. Ὁ λίθος ἐκεῖνος ἀποσπασθεὶς ἕνεκα τῆς πολυκαιρίας καὶ τῶν κλονισμῶν εἶχε χάσει τὴν ἰσορροπίαν κατὰ τὴν βάσιν καὶ θὰ ἐκυλίετο πρὸς τὰ ἔξω, μὲ τὴν πρώτην ὤθησιν.

Ἦτο ἀδύνατον μὲ τὸν κλονισμὸν ἐκεῖνον νὰ κτυπήσῃ ἐν πλήρει ἀσφαλείᾳ· ἦτο ἀδύνατον καὶ νὰ κύψῃ πρὸς τὰ ἔξω χωρὶς νὰ τρέξῃ τὸν κίνδυνον νὰ πέσῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Βελαίρ, ὅστις θὰ ἐφονεύετο, ἀλλ' ἐνταυτῷ θὰ ἐφονεύετο καὶ ὁ ἴδιος Λαγκομπὲρζ. Ἦτο δὲ τοῦτο θυσία ἀνωφελής, τὴν ὁποίαν πάντως ἔπρεπε ν' ἀποφύγῃ.

Ὁ ξιφομάχος ἔστη τεθλιμμένος. Τίνι τρόπῳ νὰ ἐξαρτήσῃ ἐπακριβῶς καὶ ν' ἀφήσῃ νὰ πέσῃ διὰ μιᾶς τὸ ξίφος ἐκεῖνο τοῦ Δαμοκλέους· θὰ εὕρισκεν εἰς Οὐδὰρδ τρίχας ἱππείους, ἐχούσας τὰς αὐτὰς ἰδιότητας μὲ τὰς τῶν Συρακουσῶν; Προφανῶς ὄχι. Ἡ καλὴ ἐκείνη ἰδέα ἐματαιοῦτο λοιπὸν κατὰ τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς τῆς ἐκτελέσεώς της καὶ διατί; Διότι ἦτο εἰς λίθος κακῶς προσηρμοσμένος. Τί λύσσα! ἐνῷ τὸ κρανίον ἐκεῖνο προσεφέρετο τόσον ἀνυπόπτως εἰς τὸ κτύπημα! Ὁ Βελαὶρ ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου ἐκίνει τόσον προκλητικῶς τὴν κεφαλήν!

— Κατηραμένη πέτρα! εἶπεν· ἄξιζε νὰ σὲ κρημνίσω ἐπὶ αὐτοῦ τοῦ ἀθλίου μουσικοῦ!... Αἴ! προσέθηκε καθ' ἑαυτὸν ὁ Λαγκομπὲρζ μεθ' ὑποκώφου καγχασμοῦ, καὶ διατί ὄχι; διότι εἶνε σῶμα πεπιεσμένον ἀντὶ νὰ εἶνε ὀξύ, διότι συντρίβει ἀντὶ νὰ διατρυπᾷ, δι'αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ περιφρονήσωμεν ὡς μέσον ἀνθρωποκτονίας; Θὰ μοῦ εἴπῃ τις ὅτι ζυγίζει χιλίας πεντακοσίας λίτρας, ἀντὶ νὰ ζυγίζῃ μία καὶ μισή. Εἶνε δυσκολία δι' ἕνα ἄνθρωπον διατελοῦντα εἰς ἀνάρρωσιν· ἀλλὰ θὰ εὕρωμεν πάλιν τὸν τρόπον τῆς χρησιμοποιήσεως εἰς τὰς Συρακούσας, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀρχαιότητος. Ἂς ἀφήσωμεν Διονύσιον τὸν Τύραννον καὶ ἂς προστρέξωμεν εἰς τὸν Ἀρχιμήδην. Ὁ μοχλός! διὰ τοῦ μοχλοῦ ἓν παιδίον δύναται νὰ μετακινήσῃ τὸν κόσμον.

Καὶ ὁ Λαγκομπὲρζ ἥρπασε θριαμβευτικῶς τὸν σιδηροῦν μοχλόν, ὅστις ἐχρησίμευε πρὸς ἀσφάλειαν τῆς θύρας.

— Μὲ τρεῖς ἀναμοχλεύσεις αὐτὴ ἡ πέτρα μετακινεῖται, πίπτει, συντρίβει. Εὐτυχισμένε Βελαίρ! δὲν θὰ ὑποφέρῃς τόσον πολύ, ἐσὺ ὁποῦ ἔκαμες ἐμὲ νὰ ὑποφέρω τόσον!

Διὰ νὰ διευκολύνῃ τὸ ἀποτρόπαιον ἔργον του ὁ Λαγκομπὲρζ ἤνοιξε διὰ μιᾶς τὸ παράθυρον, εἰσήγαγε τὸν μοχλὸν ὑπὸ τὸν λίθον καὶ ἀνεκίνησεν αὐτόν.

Ἦτο ἡ στιγμὴ καθ' ἣν ἡ μεταξὺ τοῦ Δεβὼτ καὶ τῆς Βιολέττας φιλονεικία εὑρίσκετο περὶ τὸ τέλος. Ὁ σύζυγος εἶχεν ἤδη ὑποχωρήσει, ἡ νεᾶνις ἔκλειε τὴν θύραν, ὁ δὲ Βελαὶρ ἐκιθάριζε καθήμενος ἐπὶ τοῦ λιθίνου ἐδωλίου, ὑπέρ ποτε τεθλιμμένος, τὸ φοβερὸν ὑπήχημα τῆς μελῳδίας τοῦ Λούλλη. Ὁ Λαγκομπὲρζ ἐφοβεῖτο μόνον μήπως τεμάχιόν τι τοῦ κονιάματος ἀποσπασθὲν τοῦ τοίχου πέσῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ μουσικοῦ καὶ προαναγγείλῃ αὐτῷ ὡς πρόδρομος τὴν πτῶσιν τοῦ ὄγκου. Διὰ τοῦτο ἦτο ἀξιοθαύμαστος ἡ προσοχὴ μεθ' ἧς ὁ δολοφόνος Ἀρχιμήδης ὑπανήγειρε τὸν τεράστιον ὄγκον καὶ μετεκίνει αὐτὸν ἐκτὸς τῆς βάσεώς του.

Ὁ Λαγκομπὲρζ εἶχεν ἀνακτήσει τὰς δυνάμεις του· κατέβαλλε μάλιστα προσπαθείας, ὅπως τὰς μετριάζῃ. Ὁ λίθος τῷ ὄντι μετετοπίσθη, ἀπώλεσε τὴν ἰσορροπίαν καὶ ἔπεσεν.

Εἰς τὸ ἑξῆς ἔπαυον τὰ ᾄσματα καὶ ἡ μουσική[1].

Ἠκούσθη συντριβομένη καὶ στένουσα δι' ὑστάτην φορὰν ἡ εἰς μυρία τεμάχια διαρραγεῖσα κιθάρα καὶ κραυγὴ ἀνθρώπινος ἀνεμίχθη μὲ τὸν κρότον τοῦ λίθου, προσκρούσαντος κατὰ τοῦ λιθίνου ἐδωλίου. Ὁ Λαγκομπὲρζ τυφλωθεὶς ὑπὸ νέφους κονιορτοῦ ὠπισθοχώρησεν, ἐνῷ αἱ ἀραιαὶ τῆς κεφαλῆς του τρίχες ὠρθοῦντο ἐκ φρίκης.

Ἡ σκοτοδίνη τοῦ τρόμου κατέλαβε τὸν ἄθλιον ἐκεῖνον· ἐφοβήθη ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι ἔμελλε ν' ἀνευρεθῇ τὸ πτῶμα, ὅτι ὁ Γεράρδος θὰ ἐξεδίκει τὸν Βελαίρ· ἐφοβήθη τὰ πάντα. Μὲ τὴν καρδίαν σφοδρῶς πάλλουσαν εἰς τὸ κενόν του στῆθος, ἤνοιξε τὴν θύραν, ἔδραμεν ἀσθμαίνων, βλοσυρός, ἐκτείνων τοὺς βραχίονας, εὗρεν ἕνα ἵππον ὑπὸ παράπηγμα, ἀνῆλθεν ἐπ' αὐτοῦ δι' ἑνὸς ἅλματος, αὐτὸς ὁ πρὸ μιᾶς ὥρας μὴ δυνάμενος νὰ σύρῃ τοὺς πόδας του καὶ στηριζόμενος ἀπὸ τῆς χαίτης τοῦ ζῴου, σφίγγων τὰ πλευρὰ αὐτοῦ διὰ τῶν κνημῶν, ἀκούων μετὰ τρόμου τὸν ἄνεμον συρίζοντα παρὰ τὰ ὦτά του, ὥρμησεν ἐκτὸς τοῦ πύργου.

1. Ἴδε εἰκόνα φύλλου 215.

Ἀλλ' ἠπατᾶτο πολύ. Ὁ Βελαὶρ εἰδοποιηθεὶς ἐκ τῆς πτώσεως πολλοῦ χώματος, ἠγέρθη, ἀπέθηκε τὴν κιθάραν του ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου καὶ παρετήρει ὑψηλά. Παραχρῆμα εἶδε φωτιζόμενα δύο παράθυρα ἀριστερόθεν τοῦ θαλάμου τῆς Βιολέττας, ἀνεγνώρισε τὴν σκιὰν τοῦ Δεβὼτ κλειομένου μόνου ἐντὸς τοῦ χωριστοῦ δωματίου καὶ ἐννόησεν ὅτι ἡ σύζυγός του τὸν εἶχεν ἀποπέμψει.

Ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἔπεσεν ὁ λίθος καὶ συνέτριψε τὴν κιθάραν. Ἀκούσασα τὸν κρότον τῆς πτώσεως ἡ Βιολέττα ἤνοιξε τὸ παράθυρον, τὸ ὁποῖον πιθανῶς θὰ ἤνοιγε καὶ ἄνευ τοῦ περιστατικοῦ ἐκείνου. Ὁ Βελαὶρ ἀφῆκε κραυγὴν ἰδὼν αὐτήν, χωρὶς νὰ συλλογισθῇ τὸν κίνδυνον ὃν εἶχε διατρέξει πρὸ μικροῦ, ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ ἀπροσδοκήτου ἐκείνου ρήγματος, τοῦ φύλλου ἐκείνου τοῦ παραθύρου, ὅπερ ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ ὡς βαθμίς, βλέπων εὐχερῆ τὴν ἀνάβασιν ἐκεῖ ὅπου πρὸ δέκα λεπτῶν οὔτε αἴλουρος δὲν ἠδύνατο ν' ἀναρριχηθῇ, ὁ νέος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ στροβίλου τοῦ κονιορτοῦ ἐπήδησεν ἐπὶ τοῦ κατεδαφισθέντος παραθύρου, ἐχρησιμοποίησε τὰ σίδηρα τοῦ φύλλου ὡς βαθμίδα, ἀνερριχήθη ἐκεῖθεν εἰς τὰς κιγκλίδας τοῦ ἐξώστου καὶ εἰσελθὼν ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τῆς Βιολέττας ἐκθάμβου καὶ ἐντρόμου, ἥτις δὲν ἐγίνωσκεν ἀκόμη τίς ἦτο ὁ Θεὸς ὁ ἐξερχόμενος χάριν αὐτῆς ἐκ τοῦ συννέφου ἐκείνου.

ΚΒ'

ΚΑΛΗ ΩΡΑ ΚΑΙ ΚΑΚΗ ΩΡΑ

Ὅτε ὁ Γεράρδος καὶ ὁ κύριος Ρυβαντέλ εὑρέθησαν μόνοι ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτὸς εἰς τὴν πεδιάδα, ὁ πρῶτος, στραφεὶς ὅπως ἴδῃ ἀκόμη μίαν φορὰν τὰ πεφωτισμένα παράθυρα τοῦ πύργου, ἐξήνεγκε στεναγμόν, ὃν ὁ στρατηγὸς ἡρμήνευσεν ἐπὶ τὸ ἀστειότερον.

— Ἰδοὺ ὁ Λαβερνῆ, εἶπεν, ὁποῦ συλλογίζεται τὴν μνηστήν του καὶ στενάζει, διότι δὲν εὑρίσκεται εἰς τὴν θέσιν τοῦ κυρίου Δεβὼτ καὶ δὲν κατοικεῖ εἰ, τὸν πύργον ἐκεῖνον ὁμοῦ μὲ τὴν δεσποινίδα Ἀντωνιέτταν Δεσαβιέρ.

— Φεῦ! στρατηγέ μου, ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος, γινώσκω πολὺ καλὰ ὅτι ἡ δυστυχὴς νεᾶνις ἀπωλέσθη διὰ παντὸς δι' ἐμέ, ὅτι διῆλθε διὰ τοῦ βίου μου ὡς σκιὰ ἔρωτος, ὅτι ὁ Θεὸς ὠργισμένος μοῦ ἔδειξε τὴν εὐτυχίαν καὶ μοῦ τὴν ἀφῆρεσε πάλιν, ὅπως ἀφαιρεῖ τὰ πάντα ἐκ τῶν ἀνθρώπων, οὓς ἡ εὐδαιμονία τυφλόνει καὶ ἀποκοιμίζει. Ὄχι, δὲν ἐσυλλογιζόμην τὴν δεσποινίδα Δεσαβιὲρ κατ'αὐτὴν τὴν στιγμήν· ἄλλως τε δὲν ἐκδηλοῦται πλέον διὰ στεναγμῶν ὁ λογισμός μου. Εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας μου ὑπάρχει πληγὴ καίουσα, ἀνίατος, τῆς ὁποίας τὸ ἄλγος οὐδέποτε παύει. Ἐσυνείθισα· πάσχω, χωρὶς νὰ κραυγάζω.

— Τότε ὁ στεναγμός σου πόθεν προέρχεται;

—Δὲν ἐννοήσατε λοιπόν, στρατηγέ μου, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἴδετε εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Δεβώτ;

— Διάβολε! μοῦ φαίνεται πῶς ἐννόησα κάτι τι. Εἶνε ἕνας ἀχρεῖος προμηθευτής, ὅστις ἐνυμφεύθη μίαν ὡραίαν νέαν, καὶ ὅστις κοιμᾶται ἀπόψε τὴν πρώτην νύκτα τοῦ γάμου του.

— Εἶνε μία δυστυχὴς γυνή, ἥτις ἕνεκα στοργῆς πρὸς τὸν πατέρα της ἐνυμφεύθη τὸν ἀχρεῖον αὐτόν, τὸν ὁποῖον δὲν ἀγαπᾷ καὶ εὑρίσκεται ἐπὶ παρουσίᾳ ἑνὸς ὡραίου νέου, τὸν ὁποῖον ἠγάπα πρότερον καὶ τοῦ ὁποίου συναισθάνεται τὴν θανατηφόρον λύπην.

— Ὁ Βελαίρ! τὸ καϋμένο τὸ παιδί! Τῷ ὄντι! τώρα ἐνθυμοῦμαι ἐκείνους τοὺς μορφασμούς, ἐκείναις ταῖς ᾽ματιαίς, ἐκείναις ταῖς λιγοθυμίαις. . .

— Στρατηγέ μου, ὁ ἔρως ἔχει πολλὰ βάσανα καὶ θλίψεις, ὅταν ἔχῃ κανεὶς ἡλικίαν εἴκοσι ἐτῶν.

— Καὶ ἡμεῖς μίαν φορὰν εἴχομεν εἴκοσι ἔτη. Ναί· εἶνε πράγματι λυπηρὸν πρᾶγμα... Ἀλλὰ δὲν πειράζει· θὰ παρηγορηθοῦν.

— Καὶ ὅταν συλλογίζωμαι ὅτι καὶ αὐτοὶ εἶνε θύματα τοῦ Λουβοά! ἀνέκραξεν ὁ Γεράρδος.

— Ἀλήθεια;

— Βέβαια· τὴν Βιολέτταν ἀνέθρεψε μία ἐλεήμων κυρία, ἥτις ἀποθνήσκουσα τὴν ἄφησεν ἐν ἐνδείᾳ. Καλλίτερα θὰ ἦτο ἂν ἐγίνετο ἐργάτις. Ὁ πατὴρ τῆς Βιολέττας ἦτο στρατιώτης τυφλὸς καὶ ἠκρωτηριασμένος. Εἶχε δικαίωμα νὰ εἰσέλθῃ εἰς τοὺς Ἀπομάχους, ἀλλ᾽ ὁ Λουβοά, ἄγνωστον διὰ ποίους λόγους μυστηριώδους μίσους, τὸν ἐξήρεσε μὲ ἐπιμονήν. Μόλις ἡ Βιολέττα ἠδύνατο νὰ κερδίζῃ τὰ ἀναγκαῖα ὅπως διαθρέψῃ μόνον τὸν ἑαυτόν της· διότι μία τιμία κόρη δὲν ἠμπορεῖ νὰ ζήσῃ εἰς Παρισίους. Λοιπὸν ἄνευ τῆς στοργῆς καὶ τῆς ἀφοσιώσεως τῆς θυγατρός του θ᾽ ἀπέθνησκε τῆς πείνης ὁ γέρω-Γιλβέρτος· ὁ Δεβὼτ τὴν ἐρωτεύθη καὶ ἐξ ἀφοσιώσεως πρὸς τὸν πατέρα της τὸν ἐνυμφεύθη· ἀλλ᾽ ἡ θυσία ὑπῆρξε ματαία, διότι ὁ ταλαίπωρος Γιλβέρτος ἀπέθανε πρὸ ὀκτὼ ἡμερῶν.

— Ἀλλ᾽ ὅμως καὶ ἡ νέα εἶνε κάπως ἀξιοκατάκριτος εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, εἶπεν ὁ Ρυβαντέλ· μήπως ὁ Βελαὶρ δὲν κερδίζει ἑκατὸν λουδοβίκεια τὸν χρόνον μὲ τὴν κιθάραν του; καὶ μήπως κανεὶς μὲ ἑκατὸν λουδοβίκεια δὲν ἠμπορεῖ νὰ διαθρέψῃ μίαν γυναῖκα καὶ ἕνα τυφλόν; καθὼς καὶ τὸ παιδί, τὸ ὁποῖον ἀναποφεύκτως ἔρχεται εἰς τὸν κόσμον ἐν τοιαύτῃ περιστάσει κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τοῦ γάμου; Διατί δὲν ἐνυμφεύετο τὸν Βελαίρ; Εἶνε φιλόδοξος, σοῦ λέγω, καὶ ἐπροτίμησε τὸν προμηθευτὴν διὰ τὸν πύργον του καὶ διὰ τὴν ἁμαξάν του.

— Ὄχι, στρατηγέ μου, ὄχι· ἂν ἐπροτίμησε τὸν προμηθευτήν, καὶ εἰς αὐτὸ πταίει ὁ Λουβοά.

— Πάλιν αὐτός;

— Ὁ Λουβοὰ ἤθελε νὰ κάμῃ τὸν Βελαὶρ κατάσκοπόν του. Ὁ Βελαὶρ ἀπεποιήθη· ὁ Λουβοὰ ἤθελε νὰ τὸν φυλακίσῃ καὶ αὐτὸς ἔφυγεν. Ἡ Βιολέττα ἀπεχωρίσθη ἀποτόμως ἀπὸ τοῦ δυστυχοῦς νέου. Εἰδήσεις περὶ αὐτοῦ δὲν ἐλάμβανε, διότι ὁ Λουβοὰ ἐσφετερίζετο τὰς ἐπιστολάς. Ἐνόμισεν ὅτι ὁ ἐραστής της ἦτο ἄπιστος, ἔβλεπε τὸν πατέρα της ἀπειλούμενον ν᾽ ἀποθάνῃ τῆς πείνης, ὁ Δεβὼτ τὴν ἐβίαζε καὶ αὐτὴ ἐνυμφεύθη τὸν Δεβώτ. Μετὰ τρεῖς μῆνας θὰ καθίστατο ἐλευθέρα ἕνεκα τοῦ θανάτου τοῦ πατρός της, θὰ ἀνεύρισκε τὸν Βελαίρ, ἀπεσταλμένον εἰς Γαλλίαν παρὰ τοῦ κυρίου Κατινά, καὶ θὰ τὸν ἐνυμφεύετο. . .

— Αὐτὸ εἶνε τὸ μυθιστόρημά σου, φίλε μου, ἀνέκραξεν ὁ στρατηγός· ἀλλ᾽ ἐγὼ κατασκευάζω ἓν ἄλλο. Ἡ Βιολέττα δὲν θ᾽ ἀνεύρισκε τὸν Βελαίρ, διότι ὁ Βελαὶρ ἐκρύπτετο. Ὁ κύριος Λουβοὰ θὰ συνελάμβανε τὸν Βελαὶρ καὶ ἡ κωμῳδία θὰ ἐτελείωνεν. Ἀντὶ τούτου ἰδοὺ ὅτι ὁ μουσικὸς εὑρίσκεται εἰς τὸν πύργον. Ὁ Δεβὼτ ἀγνοεῖ ὅτι ἀκροάζεται τὸν ἀντεραστήν του· διὰ τῆς κιθάρας κατορθοῦται ἡ κατάπτωσις τοῦ συζύγου καὶ ἡ σύζυγος παρηγορεῖ τὸν ἀτυχῆ ἐραστήν. Εὐχαριστήσου λοιπὸν μὲ τὰ συμβαίνοντα καὶ μὴ στενάζῃς πλέον.

— Καὶ καθόσον ἀφορᾷ ἐμέ, στρατηγέ; εἶπεν ὁ Γεράρδος μετὰ θλιβεροῦ μειδιάματος, διότι ἐσυλλογίζετο ὅτι κατὰ βάθος ὁ Ρυβαντὲλ δὲν ἠπατᾶτο ὡς πρὸς τὴν τύχην τοῦ Βελαίρ.

— Καὶ καθ᾽ ὅσον ἀφορᾷ σὲ ἐπίσης, Λαβερνῆ. Οὐδὲν ἁπλούστερον νομίζω. Ἰδοὺ ἀντικρύ μας ἡ Βαλενσιέννη. Μόλις φθάσω ἀντικρὺ τῶν φρουρῶν, ἐπίστρεψε εἰς τοὺς φίλους σου καὶ μὴ φεισθῆς τὰ καπόνια καὶ τὸ κρασὶ τοῦ προμηθευτοῦ. Εἰπὲ εἰς τὸν μικρόσωμον ἀββᾶν νὰ εἶνε μετριοπαθής, νὰ μὴ φοβῆται καὶ νὰ περιμένῃ. Εἰς Βαλενσιέννην θὰ λάβω διαταγάς, τὰς ὁποίας ἀναμένω, θὰ μάθω ποῖος εἶνε ὁ προορισμός μου καὶ ἀμέσως θὰ σοῦ γράψω νὰ ἔλθῃς νὰ μὲ ἀνταμώσῃς. Σιμά μου θὰ εἶσαι τόσον καλὰ προφυλαγμένος ὅσον καὶ ὁ Βελαὶρ εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Κατινά. Ἀφοῦ εὑρεθῆς ἐν ἀσφαλείᾳ θὰ περιμένωμεν τὸν βασιλέα καὶ εἰξεύρεις τί σοῦ ὑπεσχέθην. Κύτταξε! βλέπεις πόσα φῶτα εἶνε εἰς τὴν πόλιν; ἄφησέ με τώρα θὰ σὲ περιμένουν ἴσως ἀνησύχως εἰς Οὐδάρδ· πήγαινε σοῦ λέγω, καὶ προσπάθησε νὰ σὲ προστατεύσῃ ὁ Βελαὶρ σιμὰ εἰς τὸν κύριον Δεβώτ.

Τῷ ὄντι, ἡ Βαλενσιέννη ἦτο πεφωτισμένη· μακρόθεν ἐφαίνοντο πολλοὶ πυρσοὶ περιφερόμενοι ἀνὰ τὴν πόλιν. Αἱ πύλαι ἦσαν ἀνοικταὶ καὶ πλῆθος συνωστίζετο περὶ αὐτάς, στρατεύματα ἐν ἀταξίᾳ, ὧν αἱ λόγχαι καὶ τὰ τυφέκια ἀπήστραπτον ὑπὸ τὰς ἐρυθρὰς φλόγας.

— Πηγαίνω γρήγορα, ἐξηκολούθησεν ὁ στρατηγός· ἠμπορεῖ νὰ κλείσουν τὰς πύλας καὶ νὰ μὲ ἀφήσουν ἔξω, ὅσον Ρυβαντὲλ καὶ ἂν εἶμαι· χαῖρε, ἀγαπητὲ Λαβερνῆ, καλὴν ἐντάμωσιν.

Ὁ Γεράρδος ἀπεχαιρέτιζεν ἤδη αὐτόν, ὅτε ἐθεάθησαν οἱ στρατιῶται συνταρασσόμενοι καὶ βομβοῦντες ὡς μέλισσαι περὶ τὴν κυψέλην. Θόρυβος καταχθόνιος ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ μέσον τῆς πόλεως, μεθ᾽ οὗ ἀνεμιγνύοντο κρότοι τυμπάνου καὶ σαλπίσματα καὶ καλπασμοὶ ἵππων.

— Χωρὶς ἄλλο σήμερα εἶνε ἡμέρα τῶν ταραχῶν, ἀνέκραξεν ὁ Ρυβαντέλ· μήπως σφάζουν κανένα μέσα εἰς τὴν Βαλενσιέννην;

— Κάτι θὰ συμβαίνῃ, εἶπεν ὁ Γεράρδος.

— Ἀναχώρησε, φίλε μου· ὅση περισσότερη ταραχὴ συμβαίνει, τόσον γρηγορώτερα πρέπει νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὴν γαλήνην καὶ τὴν μόνωσιν.

— Ἐπιτρέψατέ μου, στρατηγέ, εἶπεν ὁ Γεράρδος νὰ ἐρωτήσω τὸν ὅμιλον τῶν ἡσύχων ἐκείνων ἀνθρώπων, ὁποῦ στέκουν ἐκεῖ πέρα, παρὰ τὴν τάφρον.

— Εἶνε ἀξιωματικοί, μοῦ φαίνεται, ἀπήντησεν ὁ Ρυβαντέλ· θὰ σὲ ἀναγνωρίσουν, φύγε!

— Δὲν θὰ φύγω, πρὶν μάθω τί συμβαίνει, στρατηγέ μου· φλέγομαι ἀπὸ ἀσυνήθη περιέργειαν.

— Ἄς εἶνε· θὰ ἐρωτήσω ἐγώ, θ᾽ ἀκούσῃς τὴν ἀπάντησιν καὶ θ᾽ ἀναχωρήσῃς ἀμέσως ἅμα ἀκούσῃς.

Ὁ Γεράρδος ἀπέμεινεν ὀπίσω, ὁ δὲ στρατηγὸς ἐπλησίασε πρὸς μικρὸν ὅμιλον εὐπατριδῶν, οἵτινες ἵσταντο παράμερα καὶ συνωμίλουν μεταξύ των.

— Κύριοι, τί συμβαίνει εἰς Βαλενσιέννην; ἠρώτησε.

— Κύριε Ρυβαντέλ! ... στρατηγέ μου! σεῖς εἶσθε; Ἀνησυχοῦμεν πολὺ διὰ σᾶς! ἀνέκραξε φωνή τις.

— Πῶς! Λαφρεναί, εἶσαι ὑπασπιστής μου καὶ δὲν ἔρχεσαι νὰ μ᾽ ἐνταμώσῃς; εἶπεν ὁ στρατηγὸς προσποιούμενος τὸν δυσηρεστημένον· σ᾽ ἐπερίμενα ὅλην τὴν ἑσπέραν.

— Καὶ ἐγώ, στρατηγέ μου, ἔτρεξα δέκα φορὰς ἐπὶ τὰ ἴχνη σας· ὁ ἵππος μου εἶνε κατάκοπος καὶ τὸν ἄφινα ν᾽ ἀναπαυθῇ ὀλίγον, σταματήσας σιμὰ εἰς αὐτοὺς τοὺς κυρίους, ἐνῷ σκοτώνονται ἐκεῖ μέσα.

— Σκοτώνονται εἰς τὴν Βαλενσιέννην; Καὶ ποῖοι τάχα; . . .

Ἕπεται συνέχεια.

FORTUNÈ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Ναί, ὁ Τραπεζιτικὸς οἶκος δὲν εἶνε ἴσως πρώτης τάξεως, ἀλλά, εἶνε πολὺ ἀσφαλὴς καὶ οἱ ξένοι τὸν γνωρίζουν, διότι ὁ θεῖός μου ἔχει πελάτας ἀπὸ παντοῦ καὶ πρὸ πάντων Ρώσσους. Ἠκούσατε νὰ γίνεται ποτὲ λόγος περὶ τοῦ ταγματάρχου Βορισώφ;

— Ναί . . . καὶ μὲ πολὺ διφορουμένας λέξεις.

— Ἀλήθεια! Καὶ τί λέγουν περὶ αὐτοῦ;

— Λέγουν· ἀλλ᾽ εἶνε φλυαρίαι ἀπὸ τὰς

συνειθισμένας... λέγουν ὅτι εἶνε πράκτωρ τῆς ρωσσικῆς ἀστυνομίας.

— Μὲ ἄλλους λόγους κατάσκοπος.

— Ὄχι δά. Ὁ κύριος Βορισὼφ ἔχει μέγαν βαθμὸν εἰς τὸν αὐτοκρατορικὸν στρατόν, καὶ μεγάλην περιουσίαν. Τὸ ἀκριβέστερον εἶνε ὅτι ἔχει λάβει μυστικὴν ἀποστολὴν παρὰ τῆς κυβερνήσεώς του.

— Πολιτικὴν ἀποστολὴν τότε.

— Πιθανόν. Ἄλλως τε δὲν τὸν γνωρίζω διόλου τὸν συνταγματάρχην αὐτόν, καὶ οὐδ' ἔχω ἐπιθυμίαν νὰ τὸν γνωρίσω. Ἠμπορῶ νὰ ἐρωτήσω πῶς ἐνδιαφέρεσθε δι' αὐτὸ τὸ πρόσωπον;

— Ἐγώ! Οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον. Σᾶς ἀνέφερα τ' ὄνομά του, ἐπειδὴ ὁ θεῖός μου εἶνε Τραπεζίτης του, καὶ ἔτυχε κάποτε νὰ τὸν συναντήσω. Ἡ κόμησσα Γιάλτα ὅμως ἴσως τὸν γνωρίζει.

— Ἴσως ἐξ ὄψεως, σᾶς διαβεβαιῶ ὅμως ὅτι δὲν ἔχουν σχέσεις. Αὐτὴ δέχεται μόνον ἀνθρώπους ποῦ συμπαθεῖ.

— Καὶ ἐκλαμβάνει τὸν Ρῶσσον αὐτὸν ὡς ἐχθρόν. Σωστά. Τὸ εὑρίσκω πολὺ φυσικὸν νὰ μὴ τὸν ἀγαπᾷ, ἐπειδὴ καὶ 'μένα δὲν μὲ ἀρέσει. Ἔχει ἕνα ὕφος ποῦ δὲν 'μπορῶ νὰ ὑποφέρω . . . ἕνα ὕφος ἀγέρωχον καὶ πανοῦργον.

— Φαντασθῆτε λοιπὸν ἂν ἦνε δυνατὸν ν' ἀρέσῃ εἰς τὴν κόμησσαν, ἡ ὁποία εἶνε ἁπλῆ καὶ εἰλικρινής. Μόνο νὰ τὴν 'δῇ κανεὶς καὶ μαντεύῃ τὸν χαρακτῆρά της... καὶ θὰ 'δῆτε, ἐπειδὴ ἐφθάσαμε. Αὐτὸ τὸ μεγάλον τεῖχος, ποῦ βλέπετε ἐκεῖ κάτω, περιβάλλει τὸν κῆπον τῆς κομήσσης.

Ὁ Μάξιμος εἰδοποιηθεὶς ὅτι ἡ στιγμὴ ἔφθασεν ἔρριψε ταχὺ βλέμμα ἐφ' ἑαυτοῦ.

Μολονότι δὲν εἶνέ τις αὐτάρεσκος, ἐπιθυμεῖ ὅμως νὰ προξενήσῃ εὐνοϊκὴν ἐντύπωσιν, ὅταν πρόκειται νὰ παρουσιασθῇ εἰς νεαρὰν γυναῖκα.

Τὸ ὄχημα ἔστη πρὸ μικρᾶς τινος θύρας, κατεσκευασμένης εἰς τὸ μέσον τοῦ μακροῦ τούτου τείχους, τὴν ὁποίαν ὁ ἰατρὸς ἔδειξεν εἰς τὸν συνοδόν του.

Καὶ βεβαίως ἡ θύρα αὕτη ἐχρησίμευε διὰ τοὺς ὑπηρέτας τῆς κομήσσης καὶ διὰ τοὺς πολὺ οἰκείους, ἐπειδὴ δὲν ἐγένετο διὰ νὰ διέρχωνται αἱ ἅμαξαι. Ἡ αὐλὴ τῆς μεγάλης θύρας καὶ ἡ κυρία πρόσοψις τοῦ μεγάρου εὑρίσκοντο ἐπὶ τῆς ἀντιθέτου πλευρᾶς εἰς τὴν παράλληλον ὁδὸν τῆς Λεωφόρου Φρείδλανδ.

— Βλέπω καὶ ἔχετε ἰδιαιτέραν εἴσοδον, εἶπε χαριέντως. Οἱ προσκεκλημένοι εἰς τὰς διασκεδάσεις της δὲν ἔρχονται ὑποθέτω ἀπὸ τὸν ἴδιον δρόμον.

— Προτιμῶ αὐτὴν τὴν εἴσοδον διὰ νὰ μὴ χρονοτριβῶ. Ἡ κόμησσα μοῦ ἔδωκε τὴν ἄδειαν. Ἐὰν ἐμβαίναμεν ἀπὸ τὴν μεγάλην εἴσοδον θὰ ἤμεθα ἠναγκασμένοι νὰ περάσωμεν ἀπὸ ἕνα τάγμα ὑπηρετῶν. Αὐτοὶ οἱ γελοῖοι μεταβιβάζουν ἀπὸ χέρι σὲ χέρι τοὺς ἐπισκέπτας. Ὁ θυρωρὸς τοὺς στέλνει στὸν ἀκόλουθο, ὁ ἀκόλουθος στὸν θαλαμηπόλο καὶ ἔτσι δὲν τελειώνει ποτέ. Ἐνῷ διὰ τῆς εἰσόδου αὐτῆς ἀποφεύγομεν ὅλους αὐτοὺς καὶ φθάνομεν κατ' εὐθείαν εἰς τὴν κόμησσαν.

— Γνωρίζετε ποῦ νὰ τὴν εὕρετε, καθὼς βλέπω.

— Ἀκριβῶς ὄχι, ἀλλὰ γνωρίζω ποῦ θὰ τὴν ζητήσω.

Ὁ ἰατρὸς ἔσυρε τρὶς τὸ κωδώνιον, ἡ θύρα ἤνοιξε καὶ εἰσῆλθον. Μόλις διέβησαν τὸν οὐδὸν καὶ ἡ θύρα ἐπανέκλεισεν.

— Αὐτὸ τὸ σπίτι ἔχει μηχανάς, καθὼς τὰ θέατρα. Αἱ πόρται κλείουν μόναι των. Ἐξαίρετον σύστημα γιὰ ν' ἀπαλλαχθῇ κάνεὶς τῶν θυρωρῶν. Ὦ! ὤ! παράδεισος ἀριστούργημα.

Καὶ πράγματι ἦν παράδεισος καὶ οὐχὶ κῆπος ἐκ τῶν συνήθων καχεκτικῶν, ὅπου τὸ πᾶν μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς χλόης φοιτεύεται καὶ καλλιεργεῖται διὰ μυρίων κόπων.

Αἱ πτελέαι ἐφύοντο κατὰ βούλησιν καὶ ἡ χλόη ηὔξανεν ἐν μεγάλῃ ἐκτάσει.

Ὁ Μάξιμος παρετήρησε μακρότερον θερμοκήπιον καὶ πλησιέστερον οἰκίαν ἀκανόνιστον, ἀλλὰ χαρίεντος ἐξωτερικοῦ, ἄνευ ἀρχιτεκτονικῆς καὶ συμμετρίας.

— Τὸ κλουβὶ εἶνε ἰδιότροπον, καθὼς καὶ τὸ πουλὶ ποῦ κατοικεῖ, εἶπε μεγαλοφώνως ὁ Δορζέρ. Φαίνεται τὸ ἔκτισαν ἐξεπίτηδες πρὸς χρῆσιν τῆς κομήσσης.

— Ἡ οἰκοδομὴ ἔχει δύο προσόψεις, ἀπεκρίθη ὁ ἰατρός. Ἀγγλικὸν ἀγροκήπιον ἐκ τῶν ὄπισθεν καὶ μέγαρον ἐμπρός. Ὅταν ἐξέλθετε διὰ τῆς μεγάλης εἰσόδου θὰ ἰδῆτε ὅτι ἡ κόμησσα Γιάλτα ἔχει μέγαρον βασιλικόν. Ὑποθέτω ὅμως ὅτι ἐπειδὴ χιονίζει πολὺ δὲν θὰ ἐξῆλθεν εἰς τὸν κῆπον, ὥστε ἂς διευθυνθῶμεν εἰς τὸν οἶκον.

Ὁ Μάξιμος ἐξεπλήσσετο ἔτι βλέπων καὶ ἀκούων τὸν κ. Βιλλαγὼς πράττοντα καὶ ὁμιλοῦντα τοσοῦτον οἰκείως.

Ὁ ἰατρὸς οὗτος εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τῷ ἐφάνη ἄνθρωπος ἐνεργὸς καὶ ἀγαπητὸς μεριζόμενος τὸν βίον του μεταξὺ τοῦ *οὐϊστ* καὶ τοῦ θεάτρου καὶ ἐξασκῶν μόνον τὸ ἐπάγγελμά του κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀνέσεως.

Ὁ Μάξιμος ἀμφέβαλλε μάλιστα ἂν εἶχε καὶ πελατείαν σοβαράν, διότι αἱ γυναῖκες, τὰς ὁποίας ἐπεσκέπτετο, δὲν θὰ τὸν ἐπλήρωναν βεβαίως πολὺ συχνά.

Εἰς τὴν λέσχην ἐλέγετο περὶ αὐτοῦ ὅτι ἦτο φιλόσοφος ἐξορισθεὶς τῆς πατρίδος του διὰ λόγους πολιτικούς, προϊδὼν ὅμως τὴν περίστασιν ταύτην καὶ μεταβιβάσας τὰ χρήματά του εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

Οἱ τοιοῦτοι πρόσφυγες διάγουσιν ἐν Γαλλίᾳ βίον εὐχαριστώτατον. Τοὺς δέχονται εὐχαρίστως καὶ τοὺς παρέχουσιν ἁπάσας τὰς διασκεδάσεις, ὅταν μάλιστα ἔχουσι καὶ περιουσίαν, πρὸς δὲ καὶ ἀπολαύουσι τῆς συμπαθείας τῶν εὐαισθήτων ψυχῶν πρὸς ἀναξιοπαθοῦντα δυστυχῆ.

Εἶνε δηλαδὴ ἑκατομμυριοῦχοι καὶ μαρτυρες.

Ὁ ἰατρὸς συμπεριεφέρετο ἐν τῷ μεγάρῳ τούτῳ τῆς κομήσσης Γιάλτα ὡσανεὶ εὑρίσκετο εἰς τὸν ἴδιον ἑαυτοῦ οἶκον· ὁ δὲ Μάξιμος ἐξεπλήττετο ὅτι αἱ σχέσεις τοῦ εὐγενοῦς τούτου πατρικίου πρὸς γυναῖκα τοῦ συρμοῦ δὲν ἔκαμαν περισσότερον θόρυβον εἰς τὸν παρισινὸν κόσμον.

Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ὁ ἰατρὸς ἦτο ἐχέμυθος καὶ μετριόφρων καὶ ὅτι οὐδέποτε ὡμίλει περὶ τῶν ἐπιτυχιῶν του. Ἡ συνδιάλεξίς του ἀποφεύγοντος νὰ ὁμιλῇ περὶ τῶν τοιούτων, περιεστρέφετο εἰς τὰ συνήθη ἐν ταῖς συναναστροφαῖς.

Ὡδήγησε τὸν Μάξιμον διὰ τῶν δενδροστοιχιῶν, ἀνέβησαν μαρμαρίνην κλίμακα καὶ ἀνῆλθον εἰς πρόδομον πλήρη ἀνθέων καὶ δενδρυλλίων ἐξωτικῶν.

Οὐδεὶς παρῆν ἵνα ὑποδεχθῇ τοὺς ἐπισκέπτας. Οἱ ὑπηρέται παρέμενον βεβαίως εἰς τὴν μεγάλην εἴσοδον, ὡς εἶπεν καὶ ὁ κ. Βιλαγώς, λέγων πρὸς τὸν σύνοδόν του:

— Ὑποθέτω, ὅτι ἡ κόμησσα θὰ ἦνε εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ σφαιριστηρίου.

— Παίζει καὶ σφαιριστήριον; ἀνέκραξεν ὁ Μάξιμος.

— Παίζει ὅλα τὰ παιγνίδια. Ἀγαπᾷ ὅ,τι πρᾶγμα εἶνε δύσκολον καὶ θέλει νὰ τὰ μάθῃ ὅλα. Τί θὰ 'πῆτε ὅταν μάθετε ὅτι ἔχει καὶ καθηγητὴν τοῦ ζατρικίου;

— Μὰ καὶ τὸ ζατρίκιον;

— Ναί, ναί, καὶ νὰ 'δῆς ὅτι πάντοτε μὲ κερδίζει.

— Καταλαμβάνω τόρα γιατὶ δὲν ἔχει ἐραστάς. Δὲν ἔχει τὸν καιρόν. Μὰ ποῦ διάβολο μὲ ὁδηγεῖτε, ἰατρέ, ἀπ' αὐτοὺς τοὺς διαδρόμους γεμάτους ἀπὸ εἰκόνας καὶ ἀγάλματα; Θαρρεῖ κανεὶς πῶς εὑρίσκεται εἰς Μουσεῖον.

— Τὸ ἀγροκήπιον τὸ ἐπίπλωσεν ἡ κόμησσα διὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ ὅλας τὰς ἐπιθυμίας. Ἔχει ἱπποδρόμιον, ἔχει αἴθουσαν ὁπλασκίας, καὶ ἐπειδὴ λατρεύει τὰς ὡραίας τέχνας, ἡ ζωγραφικὴ καὶ ἡ γλυπτικὴ εὑρῆκαν ἀρκετὴν θέσιν μέσα.

— Καὶ ψυχὴ ζῶσα διὰ νὰ φυλάττῃ ὅλα αὐτὰ τὰ θαυμάσια! ἐδῶ δηλαδὴ εἶνε τὸ παλάτι τῆς κοιμισμένης Πεντάμορφης.

— Ἀπατᾶσθε, ἡ κόμησσα δὲν κοιμᾶται καὶ ἰδοὺ ἡ ἀπόδειξις, εἶπεν ὁ ἰατρὸς ἱστάμενος παρά τινα θύραν ὑαλόφρακτον.

Ὁ Μάξιμος ἤκουσε θόρυβον συγκρουομένων ξιφῶν.

— Εἶν' ἐκεῖ, ἐπανέλαβεν ὁ κύριος Βιλαγὼς καὶ γυμνάζεται μὲ τὸν διδάσκαλον τῆς ξιφασκίας.

— Διδάσκαλον τῆς ξιφασκίας! μόνον αὐτὸ ἔλειπε. Καὶ εἶνε καὶ αὐτὸς ἀκόλουθος τοῦ οἴκου της;

— Ναί, εἶνε πρόσφυξ Πολωνός, τὸν ὁποῖον ἐδέχθη ἐκ φιλανθρωπίας, ἄριστος ὁπλοδιδάσκαλος. Ἀγαπᾶτε τὴν ξιφομαχίαν;

— Πολύ, καὶ μεταχειρίζομαι λίαν ἐπιδεξίως τὸ ξῖφος.

— Ἀριστούργημα. Ἡ κόμησσα θὰ χαρῇ πολὺ νὰ δείξῃ ὡς ἱκανὸν κριτὴν τί ἀξίζει.

Ὁ Μάξιμος ἤθελε νὰ διαμαρτυρηθῇ. Ὁ τρόπος οὗτος τοῦ παρουσιάζειν πρὸς κυρίαν, λαμβάνουσαν μάθημα ὁπλασκίας, νέον ἄγνωστον τῷ ἐφαίνετο ἀρκετὰ ἰδιόρρυθμος.

Ὁ ἰατρὸς ὅμως ἀμέσως ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ τὸν ὤθησεν εἰς τὴν αἴθουσαν εἰσελθὼν καὶ αὐτὸς κατόπιν.

Ὁ φίλος τοῦ Ἰουλίου Βινιορὺ εὑρέθη ἀΐφνης κατέναντι τοῦ πλάσματος ἐκείνου,

τὸ ὁποῖον ἀπὸ τῆς πρωΐας κατεῖχε τὸ πνεῦμά του.

Ἔφερεν ὁλόκληρον ἐνδυμασίαν ὁπλασκίας.

Ἠγωνίζετο δὲ πρὸς τὸν ὁπλοδιδάσκαλόν της, ὁ ὁποῖος δὲν τὴν παρηνώχλει καὶ πολύ.

Ἐξετέλει τοὺς διαφόρους ξιφισμοὺς μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος καὶ ἡ μαθήτρια δὲν ἐφαίνετο κατωτέρα τοῦ διδασκάλου. Ὑπὸ τὸ ἔνδυμα τὸ ὁποῖον ἐφόρει, ἦτο ἀδύνατον νὰ κρίνῃ τις περὶ τῆς καλλονῆς της.

Ἕπεται συνέχεια. ΑΙΣΩΠΟΣ

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[Συνέχεια]

Παρετηρήθη ὅτι τῶν ἐν Ἀθήναις ἰδίᾳ χορῶν, μικρῶν ἢ μεγάλων, ἐπισήμων ἢ ἰδιωτικῶν, ἀποτέλεσμα πάντοτε εἶνε μία τὸ ὀλιγώτερον σοβαρὰ ἔρις, ἀπολήγουσα συνήθως εἰς μονομαχίαν. Πολλοὶ ζητοῦσιν ἀλλαχοῦ τὴν ἐξήγησιν τοῦ φαινομένου, ἀλλ' ἐγὼ θά σας εἴπω μίαν γνώμην αὐστηρὰν ἴσως, ἀλλ' εἰλικρινῆ.

Εἰς ὅλας τὰς τάξεις τῶν ζώων παρατηρεῖται ἀμείλικτος καὶ ἀτελεύτητος ἀγὼν μεταξὺ τῶν ἀρρένων, πρὸς κτῆσιν τῶν θηλέων. Τὸ θῆλυ, ὡς γλυκὺ καὶ ἐπιθυμητὸν γέρας, εἶνε φαίνεται, ὁ κλῆρος τῶν ἰσχυροτέρων ἀτόμων τοῦ αὐτοῦ γένους, τῶν ἐν τῇ πάλῃ νικητῶν. Ἀπὸ τῶν ἐντόμων, τῶν ὁποίων συμπλέκονται αἱ κεραῖαι, μέχρι τῶν κυνῶν, ὧν οἱ ὀδόντες σχίζουσι τὰς σάρκας ἀλλήλων, ὁ αἱματηρὸς οὗτος ἀγὼν ἐξελίσσει καθ' ἡμέραν πρὸ τῶν ὀμμάτων μας τὰς ἀποτροπαίους αὐτοῦ σκηνάς. Εἶνε ἀγὼν ζωῆς, ἀγὼν ὑπάρξεως, κατά τους φυσιοδίφας, πρόνοια τῆς φύσεως ὑπὲρ ἀνωτέρου σκοποῦ, περὶ τοῦ ὁποίου δὲν εἶνε εὔκαιρον νὰ εἴπω.

Ἡ ἐκ θείων καταγωγὴ τοῦ ἀνθρώπου ἐλέγχεται ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης ὡς χίμαιρα. Ὁ ἄνθρωπος εἶνε ζῶον ὅπως ὅλα τὰ λοιπά. Ἡ αὐτὴ ὕλη, ὁ αὐτὸς προορισμός, ἡ αὐτὴ τύχη παρατηρεῖται ἀπό του κατωτάτου εἴδους μέχρι τοῦ ἀνωτάτου.

Οἱ αὐτοὶ νόμοι, οἵτινες κανονίζουσι τὴν ὕπαρξιν τοῦ ζωοφύτου, ὑπερκεινται καί της ἀνθρωπίνης ζωῆς. Ὁ πολιτισμὸς εἶνε ὅλως ἀνεπαρκὲς ψιμμύθιον· δίδει εὐγενέστερα ὀνόματα εἰς τὰς ὁρμὰς καί τα ἔνστικτα, ἀλλὰ τὴν ὡς ζῴου φύσιν τοῦ ἀνθρώπου, ὑποκειμένου εἰς νόμους αἰωνίους καὶ ἀμεταβλήτους, ἀδυνατεῖ νὰ μεταβάλλῃ. Οὕτω πολλὰ τῶν φαινομένων τοῦ κοινωνικοῦ βίου, τὰ ὁποῖα ἐξευγενίζει κάπως, ἢ κανονίζῃ, ἢ μεταμφιέννυσιν ὁ καθ' ἡμᾶς πολιτισμός, ἔχουσιν ἀρχὴν χαμερπῆ καὶ ζῳώδη. Ὁ μεταξὺ τῶν φυλῶν *ὑπὲρ ἱερῶν καὶ ἑστιῶν* πόλεμος, ἐπὶ παραδείγματι, εἶνε νόμος αἰώνιος καὶ ἀμετάτρεπτος παρὰ τῷ ζωϊκῷ κόσμῳ. Ἡ ἔκλειψίς του, ὑπὲρ ἧς ἀγωνίζεται δῆθεν ἡ διπλωματία τῆς πεπολιτισμένης ἀνθρωπότητος, εἶνε ἀπραγματοποίητος. Θεωρήσατε διὰ τοῦ μικροσκοπίου μίαν ὕδατος ρανίδα· Μικρόβια ἀπειροπληθῆ ἀναρρέφονται ἐντὸς τοῦ μικροῦ ἐκείνου χώρου· μόλις ἔλαβον ζωὴν καὶ ἐν τούτοις κινοῦνται οἱονεὶ ἀλλήλοις μαχόμενα· τὰ ἰσχυρότερα προσβάλλουσι τὰ δυνατώτερα, τὰ κατακερματίζουσι, τὰ καταβροχθίζουσι, καὶ ἕως τέλους ἐπικρατοῦσι. Τὴν αὐτὴν εἰκόνα παρέσχεν ἐν τῇ παρόδῳ τῶν αἰώνων ἡ ἐπιφάνεια ὁλοκλήρου τῆς Γῆς. Βαίνει λαὸς ἐπὶ λαὸν καὶ κράτος ἐπὶ κράτος· ὁ ἰσχυρότερος ἐπιβάλλει τὸ δίκαιόν του εἰς τὸν ἀδυνατώτερον. Τοῦτο συμβαίνει καί θα συμβαίνῃ, ἐφ' ὅσον ὑπάρχει ἄνθρωπος ἐπὶ τῆς γῆς. Ὁ πολιτισμὸς μόλις κατώρθωσε νὰ ὑποτάξῃ ὑπὸ κανόνας τινὰς τὸν πόλεμον, καὶ ἡ διπλωματία νὰ λύῃ εἰρηνικῶς τὰς διαφοράς.

Ἡ μεταξὺ τῶν ἀρρένων πάλη πρὸς κτῆσιν τῶν θηλέων παρατηρεῖται συχνότερον, πολὺ συχνότερον, καὶ ὑπὸ μορφὰς ποικίλας παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ. Ὅπου κυρίαι καὶ δεσποινίδες ἐν μέσῳ νέων κυρίων, ἔρις ἀμέσως καὶ ἀγών. Ἐὰν δὲν δύνανται νὰ ἐνεργήσωσιν αἱ χεῖρες καί τα ὅπλα, ἐνεργεῖ ἡ γλῶσσα, ἀγωνιζομένη νὰ ποδείξῃ τοῦτον ἀνώτερον ἐκείνου, ἐνώπιον τοῦ ἀντιθέτου φύλου. Δύο, οἱ ἄριστοι φίλοι, παρούσης νέας καὶ ὡραίας γυναικός, εἶνε ἱκανοί, λησμονοῦντες τὰ πάντα, καὶ ὡς ἐξ ὁρμεμφύτου, χωρὶς νὰ το σκέπτωνται ἢ νὰ νοῶσι διατί, νὰ ζητήσωσιν ὁπωσδήποτε νὰ ταπεινώσῃ ὁ εἷς τὸν ἄλλον ἐνώπιον ἐκείνης. Ὅ,τι συμβαίνει μεταξὺ τῶν ἀγρίων καὶ τῶν βαρβάρων, ὅπου γυμναὶ αἱ δεσποινίδες πρόκεινται ἔπαθλα μυσαρῶν ἀγώνων, καὶ χαμηλότερον ἀκόμη, ὅ,τι συμβαίνει ἐν ταῖς ἀγέλαις τῶν ζῴων, τοῦτο, ἀλλ' ὑπὸ προσωπίδα, ἐπαναλαμβάνεται εἰς τὰς φωταυγεῖς καὶ ἠχηρὰς αἰθούσας τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου. Ὁ χορός, καὶ πᾶσα τοιαύτη συνάθροισις, δὲν εἶνε ἢ ἔκθεσις προκλητικὴ τῶν θηλέων καὶ πάλη ἀμείλικτος τῶν ἀρρένων πρὸς κτῆσιν αὐτῶν. Τὰ ἰσχυρότερα ἄτομα ἐπιπίπτουσι κατὰ τῶν ἀσθενεστέρων τὸ σῶμα ἢ τὸ πνεῦμα, ἵν' ἀπολαύσωσιν ἀνενόχλητοι τῆς ποθητῆς λείας. Τίποτε περισσότερον ἢ κτηνωδέστερον δὲν διαπράττουσιν ἐν ταῖς ὁδοῖς καὶ οἱ κύνες, ὧν καυχῶνται τινές, ὅτι διαφέρουσι. Καὶ δὲν ἐσκέφθησαν ποτὲ οἱ οἰκτροί, ὅτι καταβιβάζοντες τοὺς ἄλλους, ἐπιζητοῦντες ἔριδας ἐνώπιον τῶν γυναικῶν καὶ προκαλοῦντες μονομαχίας ἕνεκεν ἀσημάντων λόγων, ὅσῳ ἂν καλύπτωσι τὸ πρᾶγμα ὑπὸ τας ὡραίας λέξεις τῆς φιλοτιμίας καί της ἱπποσύνης, εἶνε, — ἀλλ' οὔτε δύνανται νά μη ἦνε — *ζῷα*, καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τῆς λέξεως.

Ὁ μακαρίτης ἐκεῖνος Ἀστυνόμος τῶν Παρισίων, ὁ θεωρῶν τὴν γυναῖκα ὡς την αἰτίαν παντὸς κακοῦ, εἶχε δίκαιον ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν· χωρὶς δέ νά το γνωρίζῃ ἴσως, ἐξέφραζε μεγάλην ἐπιστημονικὴν ἀλήθειαν, ὁσάκις ἐπανελάμβανε τὸ διάσημόν του: *Cherchez la femme!*

Δ'

Ἡ ἐπίδοξος κυρία Ροδίου.

Ἐδίδετο ὁ Faust διὰ πρώτην φορὰν τὴν περίοδον ἐκείνην, διὰ τοῦτο τὸ θέατρον ἦτο ἐκτάκτως πλῆρες. Ἀλλ' οὐδεὶς καὶ οὐδεμία τῶν ἠθοποιῶν ἔδρεψε τόσας δάφνας, οὐδ' ἐκίνησε τὴν προσοχὴν τοῦ κοινοῦ, ὅσον ἡ Βασιλική, εὑρισκομένη ἀπ' ἀρχῆς πλησίον τῆς κυρίας Ροδίου ἐν τῷ οἰκογενειακῷ θεωρείῳ. Πλαγίως εἰς τὸ βάθος, ἐπεφαίνετο ἐνίοτε τὸ ὠχρὸν πρόσωπον τοῦ Λέοντος. Τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ἀφῆκε τοὺς φίλους του, διὰ νὰ συνοδεύσῃ τὴν μητέρα του εἰς τὸ θέατρον· ἀλλ' ἡ καλωσύνη του ὠφείλετο κυρίως εἰς τὴν νέαν ἐνδυμασίαν τῆς Βασιλικῆς, τὴν κυανόλευκον καὶ πολυτελῆ, ὑφ' ἣν ἤθελε νὰ θαυμάσῃ τὸ σῶμα καί το πρόσωπον τῆς κόρης, ἰδιαίτερον θέλγητρον ἀναβληθείσης. Καὶ ἦτο τῷ ὄντι ὡραιοτάτη. Ἐπὶ τῆς ἐβενίνης κόμης της, τῆς ἐλαφρῶς οὔλης, ὡς ἐπιφάνεια θαλάσσης ρυτιδουμένη ὑπό το φύσημα τῆς αὔρας, καὶ κομψότατα ἀναδεδεμένης, ἐξήστραπτε διάδημα ἐξ ἀδαμάντων· τὰς χεῖρας συνδέουσα ἐπὶ τῆς ὀσφύος ὡς ἐν προσευχῇ, ἀπαθὴς εἰς πάντα περὶ αὐτὴν θόρυβον, προσήλου ἀτενῶς τοὺς διανοίκτους μέλανας ὀφθαλμοὺς εἰς ἀόριστόν τι σημεῖον ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Ἡ μουσικὴ τὴν ἐκράτει εἰς ἔκστασιν· ἡ ἀνταύγεια τῆς κυανῆς μεταξῆς, ἡ λάμψις τοῦ χρυσοῦ καὶ τῶν λίθων, περιέστεφον τὸ πρόσωπόν της, ὠχρὸν παρά το σύνηθες, δι' αἴγλης τινός, ὡς τὸ χρυσοῦν ἀκτινωτόν, τὸ ὁποῖον φαντάζονται περὶ τας κεφαλὰς τῶν ἁγίων. Ὦ! ὁ Λέων εἶχε δίκαιον; καὶ μετ' αὐτοῦ πάντες οἱ θεαταί, τοὺς ὁποίους ἐξέπληξεν ἡ καλλονὴ τῆς παρθένου, ὡς φῶς χεομένη ἀπὸ τοῦ θεωρείου καὶ καταυγάζουσα τὸ θέατρον. Διαρκῶς οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ αἱ διόπτραι προσηλοῦντο ἐπ' αὐτῆς· γενικὸς ψίθυρος, διαρκούσης τῆς παραστάσεως, ἠγείρετο πανταχόθεν. Κατὰ τὸ διάλειμμα τῆς πρώτης πράξεως ἡ πλατεῖα δὲν ἐκενώθη παρά το σύνηθες, ἀλλ' οἱ πλεῖστοι ὄρθιοι καὶ στρέφοντες τὰ νῶτα πρὸς τὴν σκηνὴν ἐθεώρουν τὸ ἀντικείμενον τοῦ θαυμασμοῦ καὶ ἀντήλλασσον τὰς σκέψεις των μεγαλοφώνως. Ἡ Βασιλικὴ διετήρει τὴν ἀγαλματώδη στάσιν ψυχρὰ καὶ ἀτάραχος· ἡ κυρία Ροδίου ἐτέρπετο διὰ τὸν συνεχῆ θρίαμβον· ὁ Λέων μόνον δυσηρεστεῖτο.

Δὲν ἔβλεπε μὲ καλὸν ὄμμα τὴν αὐθάδη προσοχὴν τοῦ κοινοῦ, καί, ἀπὸ τοῦ ἡμιφωτίστου βάθους τοῦ θεωρείου προσηλῶν σκεπτικὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῶν ἐζωγραφημένων πτυχῶν τῆς αὐλαίας, ἐσκέπτετο ἐὰν θὰ ἦτο ἄρά γε κακή, ὀλιγωτέρα ἐπίδειξις . . .

Κατά την δευτέραν πρᾶξιν ἡ Βασιλικὴ Οἰκογένεια ἐφάνη περίλαμπρος εἰς τὸ θεωρεῖόν της, ἐν ᾧ ὁ λαὸς ἠγέρθη ἐκ σεβασμοῦ· οὕτως ἤλπισεν ὁ Λέων ὅτι θὰ ἐλυτροῦτο τῆς πληκτικῆς ἐκείνης θέσεως. Πλὴν ἠπατήθη· ὄχι μόνον τοῦ κοινοῦ ἡ προσοχὴ δὲν ἐμειώθη, ἀλλὰ καὶ αὐταὶ αἱ

ἐστεμμέναι κεφαλαὶ ἔστρεψαν τὰς διόπτρας πρὸς τὸ θεωρεῖον τῆς κυρίας Ροδίου . . . Ἄπελπις ὁ Λέων προσεποιήθη αἰφνηδίαν ἀδιαθεσίαν καὶ παρεκάλεσε τὴν μητέρα του νὰ πέλθωσιν, εὐθὺς μετὰ τὸ τέλος τῆς πράξεως.

— Αὐτὸ δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐξακολουθήσῃ αἰωνίως! ἐσκέπτετο ὁ νέος, σιωπηλὸς ἐν τῇ ἁμάξῃ, ἥτις τοὺς μετέφερεν οἴκοι· τί διάβολο! ἕως πότε θὰ γίνεται ἔκθεσις αὐτὸ τὸ ταλαίπωρον πλάσμα . . . Ἀ! αὔριο πρέπει νὰ γίνῃ ὅ,τι θὰ γίνῃ!

— Τί σκέπτεσαι, παιδί μου, ἔχεις τίποτε; τὸν ἠρώτησεν ἡ κυρία Ροδίου πιστεύσασα αὐτὸν τῷ ὄντι ἀδιάθετον.

— Ἀπόψε δὲν ἠμπορῶ νὰ ὁμιλήσω, μαμά· αὔριο ὅμως θά σας 'πῶ τί τρέχει.

— Καὶ εἶνε τίποτε σπουδαῖον ἄρά γε; ἐπανέλαβεν ἡ Δέσποινα.

— Πολὺ μάλιστα.

Τὴν ἑπομένην τῷ ὄντι περὶ τὴν 10ην ἡ κυρία Ροδίου ἀνήσυχος προσεκάλεσε παρ' αὐτῇ τὸν υἱόν της, μόλις ἐγερθέντα.

Εἰσῆλθεν ἀγέρωχος καὶ προπετής, κομβωμένον μέχρι λαιμοῦ ἔχων τὸ στενὸν ἱμάτιον, μὲ ἀτημέλητον κόμην, οἰδαλέους ὀφθαλμοὺς καὶ καταπεπονημένον τὸ πρόσωπον, ὡς φαίνονται συνήθως κατὰ την βραδεῖαν ἀφύπνισίν των, οἱ ἔκλυτοι τῶν νυκτῶν καὶ τῶν καταγωγίων. Εἶχε τὴν σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ ἐκθέσῃ πρὸς τὴν κ. Ροδίου τοὺς σκοπούς του καὶ να ζητήσῃ τὴν ἀρωγήν της Πάντοτε εἰς τοιαύτας περιστάσεις προτιμᾶται ἡ μήτηρ, ἔστω καὶ τοῦ πατρὸς ἐνίοτε αὐστηροτέρα· ἐγγυῶνται περὶ τῆς ταχείας προσχωρήσεως ἡ τρυφερότης τοῦ φύλου καὶ τῆς μητρικῆς καρδίας τὸ ἐνδοτικόν.

Ἡ κυρία Ροδίου ἦτο ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῆς εὐρείας καθέδρας της, ἁπλῆν ἐσθῆτα φαιὰν περιβεβλημένη καὶ συστρέφουσα μεταξὺ τῶν δακτύλων ἐπιστολήν. Ἡ χαριτόβρυτος καὶ σεβαστὴ δέσποινα εἶνε μόλις τεσσαρακοντοῦτις· ὀλίγας μόνον ρυτίδας ἐπαφῆκεν ἐπὶ τοῦ μετώπου της, διερχόμενος ὁ χρόνος· διασώζει ἀκόμη κατὰ τρόπον καταφανέστατον καὶ δελεαστικώτατον τὰ ἴχνη τῆς παλαιᾶς της καλλονῆς, τῆς θαμβούσης καὶ περιλαλήτου, ὅτε, κόρη ἡγεμονικοῦ ἱστορικοῦ Οἴκου, ἦτο ὁ μαργαρίτης τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἑλληνίδων. Εἶνε παχεῖα καὶ ὑψηλή· στίλβουσα δ' ἀκόμη καὶ τόρα ὑπὸ χάριτος καὶ εὐμορφίας, ἐξαστράπτουσα ἐν πλούτῳ καὶ εὐμαρείᾳ, ἀριστοκράτις τὴν γέννησιν, ἀριστοκράτις τὸ πνεῦμα καὶ την καρδίαν, διαχέει πανταχοῦ, μόλις ἐμφανιζομένη, αἴγλην τινὰ δεσποτικὴν καὶ ἐπιβάλλουσαν, ἀέρα μεγαλοπρεπείας ἀρρήτου, καὶ ἀποτελεῖ αὐτοδικαίως τὸ κέντρον τοῦ κύκλου ἐν ᾧ εἰσέρχεται, ὅσῳ μέγας καὶ ἂν ᾖνε. Σφύζει ὑπερήφανον εἰς τὰς φλέβας της τῶν εὐγενῶν προγόνων τὸ αἷμα, καὶ ἀκόμη νομίζει ὅτι φέρει ἐπὶ κεφαλῆς τὸ τίμιον στέμμα τοῦ Οἴκου της. Μόλις ἀποπερατώσασα τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς, φίλης τινὸς ἐπιστελλούσης ἀπὸ τῆς ἐν Φαλήρῳ ἐπαύλεώς της, σκέπτεται νὰ παντήσῃ. Φιλόφρων δεικνυομένη ἡ κυρία Ροδίου, ἀποβλέπει εἰς ὑψηλοτέρους σκοπούς· ἡ φίλη της, χήρα πολιτευτοῦ καὶ ἀρχαίου Τραπεζίτου, ἔχει κόρην νεαράν, φέρουσαν ὑπερηφάνως τὸ ἔνδοξον πατρικὸν ὄνομα καὶ ἀποφέρουσαν προῖκα ἐξ ἑνὸς ἑκατομμυρίου. Γάμος τοιοῦτος καί τον ἔκλυτον υἱόν της πιθανὸν νὰ ἦγεν εἰς σωφροσύνην, καί την φθίνουσαν περιουσίαν τῶν Ροδίων νὰ νῆγεν εἰς τὴν προτέραν περιωπήν. Μέχρι τοῦδε εἶχε ψιθυρισθῇ κάτι τι μεταξὺ τῶν γυναικῶν· ἀλλ' ὅτε προεκλήθη πλαγίως ἡ περὶ τῆς κόρης γνώμη τοῦ Λέοντος,

— Καρακάξα! εἶπεν ὁ νέος μορφάσας.

Μετά τινα ἀσήμαντα, μεταξὺ μητρὸς καὶ υἱοῦ, ὁ Λέων ἦλθεν εὐθὺς ἐπί το θέμα.

— Ἦλθα νά σας ζητήσω μίαν χάριν, μητέρα.

— Περὶ τίνος πρόκειται; ἀκούω, παιδί μου.

— Ἀδικεῖτε χωρὶς λόγον ἓν ἀθῶον πλάσμα· εἶνε πολὺς καιρὸς τόρα, καί . . . ἐὰν αὐτό το πρᾶγμα δέν σας φέρῃ βάρος, ἤθελα νά σας παρακαλέσω νὰ ἐπανορθώσετε τὴν ἀδικίαν — εἶπεν ὁ Λέων μετὰ σοβαρότητος· πλὴν ὁ τόνος του, χωρίς να θέλῃ, ἐνεῖχεν ἐλαφράν τινα εἰρωνείαν. Ἡ κυρία Ροδίου τὸ ἐνόησεν ἀμέσως καὶ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τόνου,

— Δὲν εἰξεύρω περὶ τίνος ἔχετε τὴν καλωσύνην νά μου ὁμιλῆτε, εἶπεν.

— Ὁμιλῶ περὶ τῆς Βασιλικῆς.

— Περὶ τῆς Βασιλικῆς;

— Ναί· μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν ἀδικεῖτε ἄλλην ὅπως αὐτήν.

— Καὶ εἰς τί συνίσταται ἡ ἀδικία τὴν ὁποίαν κάμνω πρὸς τὴν βαπτιστικήν μου; μήπως ἡ εὐεργεσία, κατὰ σᾶς τοὺς νομικούς, εἶνε ἄδικον; ἐγὼ τὴν Βασιλικὴν τὴν ἔχω εἰς τὸ σπίτι μου καὶ κάμνω δι' αὐτὴν ὅ,τι θὰ ἔκαμνα διὰ τὴν θυγατέρα μου.

Πικρὸν μειδίαμα διέστειλε τὰ ἄχροα χείλη τοῦ Λέοντος.

— Μὴ μολύνετε τὴν λέξιν! . . βλέπω ὅτι δὲν ἔχετε ἰδέαν τοῦ κακοῦ, τὸ ὁποῖον κάμνετε. . .

— Εὐαρεστηθῆτε τότε νά μας δώσετε μίαν, ἔστω καὶ ἀμυδράν.

— Μάλιστα, θὰ ἐξηγηθῶ· ἐὰν εἴχατε θυγατέρα τόσον ὡραίαν, διά το ὁποῖον ἀμφιβάλλω.... ποτὲ δὲν ἠθέλατε μεταχειρισθῇ τὴν καλλονήν της πρὸς ἐπίδειξιν· ποτὲ δὲν ἠθέλατε τὴν ἐνδύσει τόσῳ θεατρικῶς, σὰν κοῦκλα, ποτὲ δὲν ἠθέλατε προκαλέσει ἐπ' αὐτῆς τὴν ἀγενῆ προσοχὴν τοῦ κοινοῦ, οὔτε θὰ τὴν παρεδίδετε ἕρμαιον εἰς τὴν ἄσεμνον γλῶσσαν τοῦ ὄχλου. Διὰ τὴν θυγατέρα σας ἠθέλατε ἐνθυμηθῇ ὅτι δὲν εἶνε ἀπὸ πέτραν ἢ ἀπὸ ξύλον, ὅπως τὰ λοιπὰ κοσμήματά σας, ὅτι ἔχει ψυχὴν αἰσθανομένην, ἀξιοπρέπειαν, ἐγωϊσμὸν καὶ αἷμα κοκκινίζον τὰς παρειάς της ἀπὸ ἐντροπήν. . . ὅλ' αὐτὰ διὰ τὴν πτωχὴν Βασιλικὴν τὰ λησμονεῖτε. . .

— Σᾶς παρατηρῶ ὅτι μεγαλοποιεῖτε τὰ πράγματα. Δὲν ἔχω χρείαν νά σας ἀρνηθῶ ὅτι ἡ Βασιλικὴ μοῦ χρησιμεύει ὡς στολισμός· ἀλλ' ἀπέναντι τῶν εὐεργεσιῶν μου ἡ θυσία της εἶνε μηδαμινή. Ἄλλωστε εἶνε τόσῳ μικρὰ ἀκόμη!

— Ἡ μικρὰ μεγαλόνει, καὶ ὅταν μεγαλώσῃ, ἡ θυσία θὰ ἔχει τελεσθῇ ὁλόκληρος. Ναί! τίποτε δὲν θὰ μένῃ πλέον εἰς τὴν κόρην ὅταν ἀποβάλῃ τὴν αἰδώ... Χάριν ματαίας ἐπιδείξεως καὶ ἰδιοτροπίας ἀναξίας λογικοῦ ὄντος, καταστρέφετε μίαν ὕπαρξιν. . .

— Τρέχετε πολύ. . .

— Ἐὰν τὸ ἐκάμνετε πρὸς τὴν θυγατέρα σας, θὰ ἦσθε ἁπλούστατα ἄφρων μήτηρ· τόρα εἶσθε κάτι τι πολὺ χειρότερον. . . κακὸς ἄνθρωπος!

— Κύριε! ἀνέκραξε πλήρης ὀργῆς ἡ κυρία Ροδίου· λείπετε ἀπὸ τοῦ σεβασμοῦ, τὸν ὁποῖον ὀφείλετε πρὸς τὴν μητέρα σας!

— Εἶμαι κακὸς υἱός· ἔστω, τὸ προτιμῶ τοῦτο, ἀπὸ τὸ νὰ βλέπω ἀπαθὴς ἄτοπα καὶ ἀφροσύνας, διὰ τὰς ὁποίας οἱ ἄλλοι κατηγοροῦσι τὸ σπίτι μας.

Τὸ ἡγεμονικὸν αἷμα ἐπορφύρωσε τὰς παρειὰς τῆς κυρίας Ροδίου, οὕτωσι περιϋβριζομένης· ἠρώτησε δὲ μὲ τόνον συντριβούσης ὑπερηφανίας,

— Καὶ ποῖος σᾶς διώρισε κριτὴν τῆς μητρός σας;

Ὁ Λέων ἐδαμάσθη.

— Δὲν σᾶς κρίνω, εἶπε· μίαν χάριν σᾶς ζητῶ.

— Ἐὰν διά του ἀποτόμου αὐτοῦ τρόπου ζητῶσι τὰς χάριτας, δὲν εἰξεύρω διὰ τίνος τὰς ἐπιβάλλουσι. . .

— Διὰ τῆς πειθοῦς· εἶνε, νομίζω, ὁ καλλίτερος τρόπος· ἂν θέλετε νὰ συζητήσωμεν τὸ πρᾶγμα εἰμπορῶ νὰ σᾶς πείσω...

Καὶ ἠρεμώτεροι μήτηρ καὶ υἱὸς ἐπελήφθησαν τῆς συζητήσεως. Ὁμολογουμένως, ἄνευ τῆς ὑστεροβουλίας, ἣν ὑπέκρυπτεν ἡ αἴτησις, τὸ δίκαιον ἦτο ὑπὲρ τοῦ Λέοντος· ἡ τόση ἐπίδειξις καὶ ἄσκοπος ἦτο καὶ βλαβερά. Ταχέως ὁ Λέων διὰ τῶν συνεχῶν ἐπιχειρημάτων ἔφερεν εἰς θέσιν τὴν κυρίαν Ροδίου νὰ τῷ εἴπῃ:

— Λοιπὸν τί ζητεῖς;

— Ἰδοὺ τί ζητῶ· ἢ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὰ Μέγαρα ἡ Βασιλικὴ μὲ ὀλίγα χρήματα, διὰ νὰ εἰμπορέσῃ κάπως νὰ ποκατασταθῇ, ἤ, ἐὰν θέλετε νὰ ἐξακολουθήσετε τῷ ὄντι τὴν εὐεργεσίαν, νὰ τὴν κλείσετε εἰς ἓν κατάστημα ἐκπαιδευτικὸν ἕως οὗ ἐνηλικιωθῇ. Ἐδῶ μέσα κατ' οὐδένα τρόπον πρέπει νὰ μείνῃ.

Ἕπεται συνέχεια. Γρ. Δ. Ξενοπουλος

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρ. τελῶν]

Pièrre Zaccone: « Τὰ Ὑπερῷα τῶν Παρισίων », Δραχμὰς 4 (4,20)

Maximilien Perrin: « Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια » ἤτοι « Ἀπομνημονεύματα Ἀλίκης Δὲ-Μερβίλλ », (ὁλόκληρον τὸ ἔργον) Δραχ. 3,50 (3,70)

Ἰουλίου Βέρν: « Ἡ Πλωτὴ Πόλις » Δραχ. 1 (1,20)

Victor: *Hugo*: « Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων », μετάφρασις Ι. Καρασσούσα, (τόμοι 2), Δραχ. 4 (430)

Ἐπίσης φύλλα τῶν *Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων* τοῦ Α' καὶ Β' τόμου πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, καὶ τοῦ Γ' πρὸς λεπτὰ 10.

Τυπογραφεῖον **Κορίννης**, *ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.*